

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI (EU) 2018/2002,
annettu 11 päivänä joulukuuta 2018,
energiatehokkuudesta annetun direktiivin 2012/27/EU muuttamisesta
(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 194 artiklan 2 kohdan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisyksityksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽¹⁾,

ottavat huomioon alueiden komitean lausunnon ⁽²⁾,

noudattavat tavallista lainsäätämisyksitystä ⁽³⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Energian kysynnän hillintä on yksi energiaunionistrategian viidestä ulottuvuudesta, jotka perustettiin 25 päivänä helmikuuta 2015 annetun komission tiedonannon ”Joustavaa energiaunionia ja tulevaisuuteen suuntautuvaa ilmastonmuutospolitiikkaa koskeva puitestrategia” perusteella. Parantamalla energiatehokkuutta koko energiaketjussa, mukaan lukien energian tuotannossa, siirrossa, jakelussa ja loppukäytössä, saadaan aikaan ympäristöhyötyjä, parannetaan ilmanlaatua ja kansanterveyttä, vähennetään kasvihuonekaasupäästöjä, parannetaan energiaturvallisuutta vähentämällä riippuvuutta unionin ulkopuolelta tuotavasta energiasta, alennetaan kotitalouksien ja yritysten energiakustannuksia, autetaan lievittämään energiaköyhyyttä ja parannetaan kilpailukykyä sekä lisätään työpaikkoja ja toimintaa kaikilla talouden sektoreilla, mikä parantaa kansalaisten elämänlaatua. Tämä on unionin niiden sitoumusten mukaista, jotka on tehty energiaunionin sekä vuonna 2015 tehdyn Pariisin ilmastopöytäkirjan, joka hyväksyttiin YK:n ilmastopöytäkirjan osapuolten 21. konferenssissa sovitun globaalien ilmastopöytäkirjan ⁽⁴⁾, jäljempänä ’Pariisin sopimus’, puitteissa ja joissa sitoudutaan pitämään maapallon keskilämpötilan nousu selvästi alle 2 celsiusasteen esiteollisen ajan tasoon verrattuna ja toteuttamaan toimia, joilla lämpötilan nousu saadaan pidettyä korkeintaan 1,5 celsiusasteessa esiteollisen ajan tasoon verrattuna.
- (2) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2012/27/EU ⁽⁵⁾ on yksi osatekijä edettäessä kohti energiaunionia, jossa energiatehokkuutta käsitellään erillisenä energialähteenä. Energiatehokkuus etusijalle -periaate olisi otettava huomioon asetettaessa tarjontapuolta ja muita politiikanaloja koskevia uusia sääntöjä. Komission olisi varmistettava, että energiatehokkuus ja kysyntäpuolen ohjaus voivat kilpailla yhtäläisin edellytyksin tuotantokapasiteetin kanssa. Energiatehokkuus on otettava huomioon aina, kun tehdään energijärjestelmän suunnittelua koskevia päätöksiä tai rahoituspäätöksiä. Energiatehokkuuteen on tehtävä parannuksia aina, kun ne ovat kustannustehokkaampia kuin vastaavat tarjontapuolen ratkaisut. Näin pitäisi voida hyödyntää paremmin energiatehokkuudesta unionille ja etenkin kansalaisille ja yrityksille koituvat eri edut.
- (3) Energiatehokkuus olisi nähtävä keskeisenä tekijänä ja otettava huomioon yhtenä painopistealana tulevaisuuden energianinfrastruktuuria koskevissa investointipäätöksissä.
- (4) Kunnianhimoisen energiatehokkuustavoitteen saavuttaminen edellyttää esteiden poistamista, jotta helpotettaisiin investointeja energiatehokkuustoimenpiteisiin. Yksi askel tähän suuntaan otettiin, kun Eurostat 19 päivänä syyskuuta 2017 selkeytti, miten energiatehokkuutta koskevat sopimukset kirjataan kansantalouden tilinpidossa, mikä poistaa epävarmuustekijöitä ja helpottaa tällaisten sopimusten käyttöä.

⁽¹⁾ EUVL C 246, 28.7.2017, s. 42.

⁽²⁾ EUVL C 342, 12.10.2017, s. 119.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 13. marraskuuta 2018 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty 4. joulukuuta 2018.

⁽⁴⁾ EUVL L 282, 19.10.2016, s. 4.

⁽⁵⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2012/27/EU, annettu 25 päivänä lokakuuta 2012, energiatehokkuudesta, direktiivien 2009/125/EY ja 2010/30/EU muuttamisesta sekä direktiivien 2004/8/EY ja 2006/32/EY kumoamisesta (EUVL L 315, 14.11.2012, s. 1).

- (5) Eurooppa-neuvosto kannatti 23 ja 24 päivänä lokakuuta 2014 pidetyssä kokouksessaan sitä, että unionin tasolla vuodeksi 2030 asetetaan 27 prosentin energiatehokkuustavoite, jota on määrä tarkistaa vuoteen 2020 mennessä ”pitäen mielessä unionin 30 prosentin tason”. Euroopan parlamentti kehotti 15 päivänä joulukuuta 2015 antamassaan päätöslauselmassa aiheesta ”Kohti Euroopan energiaunionia” komissiota lisäksi arvioimaan myös 40 prosentin energiatehokkuustavoitteen toteutettavuutta samalla aikavälillä. Sen vuoksi on aiheellista muuttaa direktiiviä 2012/27/EU, jotta otetaan huomioon vuotta 2030 koskevat näkymät.
- (6) Olisi tuotava selvästi esiin unionin tarve saavuttaa unionin tason primääri- ja/tai loppuenergian kulutuksena ilmaistut energiatehokkuustavoitteet vähintään 32,5 prosentin tavoitteen muodossa vuodeksi 2030. Vuonna 2007 laadittujen ennusteiden mukaan vuonna 2030 primäärienergian kulutus on 1 887 miljoonaa öljytonnia vastaava energiamäärä (Mtoe) ja loppuenergian kulutus on 1 416 Mtoe. Vähennys, jonka suuruus on 32,5 prosenttia, johtaa vastaavasti 1 273 Mtoe:hen ja 956 Mtoe:hen vuonna 2030. Tämä tavoite on samanluonteinen kuin unionin vuodeksi 2020 asettama tavoite, ja komission olisi arvioitava se, jotta tavoitetta voitaisiin tarkistaa ylöspäin viimeistään vuoteen 2023 mennessä kustannusten merkittävän alenemisen johdosta tai tarpeen mukaan unionin hiilestä irtautumista koskevien kansainvälisten sitoumusten täyttämiseksi. Vuosille 2020 ja 2030 ei ole sitovia tavoitteita jäsenvaltioiden tasolla, ja jäsenvaltioiden vapautta määrittää joko primääri- tai loppuenergian kulutukseen, primääri- tai loppuenergian säästöihin taikka energiantensiteettiin perustuvat kansalliset panoksensa siten, että ne ottavat huomioon, että unionin energiankulutus vuonna 2030 saa olla enintään 1 273 Mtoe primäärienergiaa ja/tai enintään 956 Mtoe loppuenergiaa. Tämä tarkoittaa sitä, että primäärienergian kulutuksen unionissa olisi vähennyttävä 26 prosentilla ja loppuenergian kulutuksen 20 prosentilla verrattuna vuoden 2005 tasoihin. On tarpeen arvioida säännöllisesti edistymistä unionin vuoden 2030 tavoitteen saavuttamisessa, ja tästä arvioinnista säädetään Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) 2018/1999⁽¹⁾.
- (7) Energiajärjestelmien toiminnan tehokkuuteen tietynä ajankohtana vaikuttaa kyky syöttää sähkötehoa eri lähteistä – joilla on eriasteinen inertia ja erilaiset käynnistysajat – verkkoon sulavasti ja joustavasti. Kyseistä tehokkuutta parantamalla voidaan paremmin hyödyntää uusiutuvia energialähteitä.
- (8) Energiatehokkuuden parantaminen voi lisätä taloudellista tuotosta. Jäsenvaltioiden ja unionin olisi pyrittävä energiankulutuksen vähentämiseen riippumatta talouskasvun tasosta.
- (9) Velvoite, jonka mukaan jäsenvaltioiden on laadittava pitkän aikavälin strategioita, joiden avulla saadaan liikkeelle investointeja ja helpotetaan kansallisen rakennuskannan peruskorjaamista, ja ilmoitettava tästä komissiolle, poistetaan direktiivistä 2012/27/EU ja lisätään Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviin 2010/31/EU⁽²⁾, johon tämä velvoite sopii lähes nollaenergiarakennuksiin ja vähähiilisiin rakennuksiin siirtymistä koskevien pitkän aikavälin suunnitelmien kanssa.
- (10) Kun otetaan huomioon vuoteen 2030 ulottuvat ilmasto- ja energiapolitiikan puitteet, direktiivissä 2012/27/EU asetetun energiansäästövelvoitteen soveltamista olisi jatkettava vuoden 2020 jälkeen. Tämä jatkaminen vakauttaisi tilannetta investoijien kannalta ja edistäisi näin pitkän aikavälin investointeja ja energiatehokkuustoimenpiteitä, kuten rakennusten perusteellisia peruskorjauksia, joiden pitkän aikavälin tavoitteena on helpottaa olemassa olevien rakennusten muuntamista kustannustehokkaasti lähes nollaenergiarakennuksiksi. Energiansäästövelvoitteella on ollut keskeinen rooli paikallisen kasvun ja työpaikkojen luomisessa, ja sitä olisi jatkettava, jotta varmistetaan, että unioni voi saavuttaa energia- ja ilmastotavoitteensa luomalla uusia mahdollisuuksia, ja katkaistaan energiankulutuksen ja kasvun välinen yhteys. Yksityisen sektorin kanssa tehtävä yhteistyö on tärkeää, jotta voidaan arvioida, millä edellytyksillä energiatehokkuushankkeisiin tehtävät yksityiset investoinnit voidaan saada liikkeelle, ja kehittää uusia tulomalleja energiatehokkuutta koskevan innovoinnin alalla.
- (11) Energiatehokkuuden parantamiseen liittyvät toimenpiteet vaikuttavat myönteisesti myös ilmanlaatuun, sillä energiatehokkaammat rakennukset vähentävät osaltaan lämmityspolttoaineiden, mukaan lukien kiinteiden lämmityspolttoaineiden kysyntää. Siksi energiatehokkuuteen liittyvät toimenpiteet parantavat ulko- ja sisäilman laatua ja auttavat saavuttamaan kustannustehokkaalla tavalla unionin ilmanlaatupolitiikan tavoitteet, joita on asetettu etenkin Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä (EU) 2016/2284⁽³⁾.

(1) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2018/1999, annettu 11 päivänä joulukuuta 2018, energiaunionin ja ilmastotoimien hallinnosta, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusten (EY) N:o 663/2009 ja (EY) N:o 715/2009, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 94/22/EY, 98/70/EY, 2009/31/EY, 2009/73/EY, 2010/31/EU, 2012/27/EU ja 2013/30/EU, neuvoston direktiivien 2009/119/EY ja (EU) 2015/652 muuttamisesta sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 525/2013 kumoamisesta (ks. tämän virallisen lehden s. 1).

(2) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2010/31/EU, annettu 19 päivänä toukokuuta 2010, rakennusten energiatehokkuudesta (EUVL L 153, 18.6.2010, s. 13).

(3) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2016/2284, annettu 14 päivänä joulukuuta 2016, tiettyjen ilman epäpuhtauksien kansallisten päästöjen vähentämisestä, direktiivin 2003/35/EY muuttamisesta sekä direktiivin 2001/81/EY kumoamisesta (EUVL L 344, 17.12.2016, s. 1).

- (12) Jäsenvaltioita vaaditaan täyttämään koko velvoitekaudelta 2021–2030 kumulatiivinen loppukäytön energiansäästö, joka vastaa vähintään 0,8 prosentin uusia vuotuisia säästöjä, loppuenergian kulutuksesta. Tämä vaatimus voidaan täyttää uusilla politiikkatoimilla, jotka hyväksytään 1 päivän tammikuuta 2021 ja 31 päivän joulukuuta 2030 välisen uuden velvoitekauden aikana, tai uusilla yksittäisillä toimilla, jotka ovat tulosta edeltävällä kaudella tai ennen sitä hyväksytyistä politiikkatoimista, edellyttäen että energiansäästöihin johtavat yksittäiset toimet kuitenkin otetaan käyttöön tämän uuden kauden aikana. Tätä tarkoitusta varten jäsenvaltioiden olisi voitava hyödyntää energiatehokkuusvelvoitejärjestelmää tai vaihtoehtoisia politiikkatoimia tai molempia. Lisäksi olisi annettava useita vaihtoehtoja, muun muassa liikenteessä käytetyn energian sisällyttäminen kokonaan tai osittain laskennan perustilanteeseen, jotta jäsenvaltiot voivat laskea joustavasti energiasäästöjensä määrän samalla kuitenkin varmistaen, että päästään vaadittuun kumulatiiviseen loppukäytön energiansäästöön, joka vastaa vähintään 0,8 prosentin suuruisia uusia vuotuisia säästöjä.
- (13) Olisi kuitenkin kohtuutonta asettaa kyseinen vaatimus Kyprokselle ja Maltalle. Kyseisten pienten saarijäsenvaltioiden energiamarkkinoilla on omat erityispiirteensä, jotka rajoittavat merkittävästi energiansäästövelvoitteen täyttämiseen käytettävissä olevien toimenpiteiden valikoimaa. Näitä erityispiirteitä ovat esimerkiksi yksi ainoa sähkönjakelija, maakaasuverkkojen sekä kaukolämpö- ja kaukojäähdytysjärjestelmien puuttuminen ja polttoaineen jakeluyhtiöiden pieni koko. Näiden erityispiirteiden lisäksi kyseisten jäsenvaltioiden energiamarkkinat ovat pienet. Sen vuoksi Kyprosta ja Maltaa olisi vaadittava saavuttamaan vain kumulatiivinen loppukäytön energiansäästö, joka vastaa 0,24 prosentin suuruisia uusia säästöjä loppuenergian kulutuksessa kaudella 2021–2030.
- (14) Jäsenvaltioiden olisi velvoitejärjestelmää käyttäessään nimettävä velvoitetut osapuolet energian jakelijoiden, energian vähittäismyyntiyritysten ja liikennepolttoaineen jakelijoiden tai liikennepolttoaineen vähittäismyyntiyritysten keskuudesta puolueettomin ja syrjimättömin perustein. Tiettyjen jakelijoiden tai vähittäismyyntiyritysten nimeämisen velvoitetuiksi osapuoliksi tai niiden vapauttamisen ei pitäisi katsoa olevan ristiriidassa syrjimättömyysperiaatteen kanssa. Jäsenvaltiot voivat sen vuoksi valita, nimetäänkö kaikki tällaiset jakelijat tai jälleenmyyntiyritykset velvoitetuiksi osapuoliksi, vai pelkästään niiden tietyt ryhmät.
- (15) Jäsenvaltioiden liikenteen alalla toteuttamat energiatehokkuutta parantavat toimenpiteet voidaan ottaa huomioon niiden loppukäytön energiansäästövelvoitteiden täyttämässä. Tällaisiin toimenpiteisiin kuuluvat toimintapolitiikat, joilla muun muassa edistetään energiatehokkaampia ajoneuvoja, siirtymistä käyttämään liikennemuotoina pyöräilyä, kävelyä ja joukkoliikennettä tai edistetään liikkuvuutta ja kaupunkisuunnittelua, jonka avulla liikenteen kysyntä vähenee. Lisäksi huomioon voidaan ottaa järjestelmät, jotka nopeuttavat uusien energiatehokkaampien ajoneuvojen käyttöönottoa, tai toimintapolitiikat, joilla edistetään siirtymistä tehokkaampiin polttoaineisiin, jotka vähentävät energiankulutusta kilometriä kohti, edellyttäen että noudatetaan direktiivin 2012/27/EU, sellaisena kuin se on muutettuna tällä direktiivillä, liitteessä V vahvistettuja sääntöjä vaikutuksellisuudesta ja lisäisyydestä. Näiden toimenpiteiden olisi tarvittaessa oltava yhteensopivia vaihtoehtoisten polttoaineiden infrastruktuurin käyttöönotosta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/94/EU⁽¹⁾ mukaisesti laadittujen jäsenvaltioiden kansallisten toimintakehysten kanssa.
- (16) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2018/842⁽²⁾ mukaisesti toteutettuja jäsenvaltioiden toimenpiteitä, joilla saadaan aikaan todennettavissa ja mitattavissa tai arvioitavissa olevia energiatehokkuuden parannuksia, voidaan pitää jäsenvaltioille kustannustehokkaana tapana täyttää direktiivin 2012/27/EU, sellaisena kuin se on muutettuna tällä direktiivillä, mukaiset energiansäästövelvoitteensa.
- (17) Jäsenvaltioiden olisi velvoitejärjestelmissään voitava sallia tai vaatia, että velvoitetut osapuolet suorittavat maksuosuuden kansalliseen energiatehokkuusrahastoon, vaihtoehtona sille, että velvoitetujen osapuolten edellytetään saavuttavan direktiivin 2012/27/EU, sellaisena kuin se on muutettuna tällä direktiivillä, 7 artiklan 1 kohdassa edellytetyt kumulatiiviset loppukäytön energiansäästöt.
- (18) Jäsenvaltioiden ja velvoitetujen osapuolten olisi otettava käyttöön kaikki mahdolliset keinot ja teknologiat saavuttaakseen vaaditut kumulatiiviset loppukäytön energiansäästöt, myös edistämällä kestäviä teknologioita tehokkaissa kaukolämmitys- ja kaukojäähdytysjärjestelmissä, tehokasta lämmitys- ja jäähdytysinfrastruktuuria sekä energiakatselmuksia tai niitä vastaavia hallintajärjestelmiä, edellyttäen että ilmoitetut energiasäästöt ovat

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/94/EU, annettu 22 päivänä lokakuuta 2014, vaihtoehtoisten polttoaineiden infrastruktuurin käyttöönotosta (EUVL L 307, 28.10.2014, s. 1).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2018/842, annettu 30 päivänä toukokuuta 2018, sitovista vuotuisista kasvihuonekaasupäästöjen vähennyksistä jäsenvaltioissa vuosina 2021–2030, joilla edistetään ilmastotoimia Pariisin sopimuksen sitoumusten täyttämiseksi, sekä asetuksen (EU) N:o 525/2013 muuttamisesta (EUVL L 156, 19.6.2018, s. 26).

direktiivin 2012/27/EU, sellaisena kuin se on muutettuna tällä direktiivillä, 7 artiklassa ja liitteessä V säädettyjen vaatimusten mukaisia, sanotun kuitenkaan rajoittamatta tällä direktiivillä käyttöön otetun 7 artiklan 4 ja 5 kohdan soveltamista. Jäsenvaltioiden olisi pyrittävä huomattavaan joustavuuteen vaihtoehtoisten politiikkatoimien suunnittelussa ja toteutuksessa.

- (19) Pitkän aikavälin energiatehokkuustoimenpiteet tuottavat energiansäästöjä vuoden 2020 jälkeenkin, mutta jotta edistettäisiin vuodeksi 2030 asetetun unionin energiatehokkuustavoitteen saavuttamista, näillä toimenpiteillä olisi saatava aikaan uusia säästöjä vuoden 2020 jälkeen. Toisaalta 31 päivän joulukuuta 2020 jälkeen saavutettuja energiansäästöjä ei saisi laskea mukaan kumulatiivisiin loppukäytön energiansäästöihin, joita vaaditaan 1 päivän tammikuuta 2014 ja 31 päivän joulukuuta 2020 väliseltä ajalta.
- (20) Uusien säästöjen olisi oltava lisäsäästöjä siihen nähden, että jatketaan nykyisten toimenpiteiden toteuttamista, joten säästöjä, jotka olisi saatu joka tapauksessa, ei olisi otettava huomioon energiansäästövaatimusten täyttämistä arvioitaessa. Jotta voidaan laskea käyttöön otettujen toimenpiteiden vaikutus, mukaan olisi voitava laskea vain nettosäästöt mitattuina sinä energiankulutuksen muutoksena, jonka voidaan suoraan katsoa johtuvan kyseisestä energiatehokkuustoimenpiteestä. Nettosäästöjen laskemiseksi jäsenvaltioiden olisi määritettävä perusskenaario siitä, miten tilanne kehittyy, jos kyseistä toimenpidettä ei toteuteta. Kyseistä politiikkatoimea olisi arvioitava tähän perusskenaarioon nähden. Jäsenvaltioiden olisi otettava huomioon, että samaan aikaan on saatettu toteuttaa muita toimenpiteitä, jotka myös ovat saattaneet vaikuttaa energiansäästöjen määrään, joten ei voida katsoa, että kaikki arvioitavan tietyn politiikkatoimen käyttöönotosta lähtien havaitut muutokset johtuisivat pelkästään kyseisestä politiikkatoimesta. Velvoitetun, osallistuvan tai toimeksi saaneen osapuolen toimien olisi tosiasiallisesti edistettävä ilmoitettujen energiansäästöjen saavuttamista, jotta varmistetaan vaikutuksellisuutta koskevan vaatimuksen täyttyminen.
- (21) Energiansäästöjen laskennassa on tärkeää ottaa tarvittaessa huomioon kaikki energian toimitusketjun vaiheet, jotta lisätään energiansäästöpotentiaalia sähkön siirrossa ja jakelussa.
- (22) Tehokkaalla vesihuollolla voi olla merkittävä vaikutus energiansäästöihin. Vesi- ja jätevesialojen osuus unionin sähkön käytöstä on 3,5 prosenttia, ja tuon osuuden odotetaan kasvavan. Samanaikaisesti vesivuotojen osuus kaikesta unionissa käytetystä vedestä on 24 prosenttia ja merkittävin veden kuluttaja on energia-ala, jonka osuus vedenkulutuksesta on 44 prosenttia. Olisi tutkittava perusteellisesti energiansäästöpotentiaali, joka saataisiin aikaan älykkäitä teknologioita ja prosesseja käyttämällä.
- (23) Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 9 artiklan mukaisesti unionin energiatehokkuuspolitiikan olisi oltava osallistavaa, ja näin ollen sillä olisi myös varmistettava, että energiaköyhyydestä kärsivät kuluttajat pääsevät osallisiksi energiatehokkuustoimenpiteistä. Rakennusten energiatehokkuusparannusten pitäisi hyödyttää erityisesti heikossa asemassa olevia kotitalouksia, mukaan lukien energiaköyhyyden koettelemat kotitaloudet ja tapauksen mukaan sosiaalisessa asuntotarjonnassa asuvat. Jäsenvaltiot voivat jo nyt edellyttää velvoitettuja osapuolia sisällyttämään energiansäästötoimenpiteisiin energiaköyhyyteen liittyviä sosiaalisia tavoitteita, ja tämä mahdollisuus olisi nyt laajennettava vaihtoehtoisiiin politiikkatoimiin ja kansallisiin energiatehokkuusrahastoihin ja muutettava velvoitteeksi, joskin jäsenvaltioiden olisi säilytettävä täysi toimintavara toimien laajuuden, soveltamisalan ja sisällön suhteen. Jos energiatehokkuusvelvoitejärjestelmään ei voi sisällyttää yksittäisiä energian kuluttajia koskevia toimenpiteitä, jäsenvaltio voi toteuttaa toimenpiteitä energiaköyhyyden lievittämiseksi vaihtoehtoisilla politiikkatoimilla.
- (24) Energiaköyhyys koskee noin 50:tä miljoonaa kotitaloutta unionissa. Energiatehokkuustoimenpiteet on sen vuoksi otettava keskeiselle sijalle kaikissa kustannustehokkuusstrategioissa, joilla on tarkoitus vähentää energiaköyhyyttä ja kuluttajien haavoittuvuutta, ja kyseisillä toimenpiteillä täydennetään jäsenvaltioiden sosiaaliturvapolitiikkaa. Sen varmistamiseksi, että energiatehokkuustoimenpiteillä vähennetään kestävällä tavalla vuokralaisten energiaköyhyyttä, olisi otettava huomioon näiden toimenpiteiden kustannustehokkuus ja kannattavuus kiinteistöjen omistajille ja vuokralaisille ja taattava näille toimenpiteille jäsenvaltioissa riittävä taloudellinen tuki. Unionin rakennuskannan on pitkällä aikavälillä koostuttava lähes nollaenergiarakennuksista Pariisin sopimuksen tavoitteiden mukaisesti. Nykyinen rakennusten peruskorjausaste ei ole riittävä, ja vaikeimmin saavutettavissa ovat ne rakennukset, joiden asukkaina on energiaköyhyyden koettelemia pienituloisia ihmisiä. Sen vuoksi tässä direktiivissä säädetyt toimenpiteet, jotka liittyvät energiansäästövelvoitteisiin, energiatehokkuusvelvoitejärjestelmiin ja vaihtoehtoisiiin politiikkatoimiin, ovat erityisen tärkeitä.
- (25) Kuluttajien energiankulutuksen kustannuksia pitäisi saada pienemmiksi auttamalla kuluttajia vähentämään energian käyttöään vähentämällä rakennusten energiatarpeita ja parantamalla laitteiden tehokkuutta, minkä lisäksi olisi oltava saatavilla vähän energiaa kuluttavia liikennemuotoja yhdistettyinä julkiseen liikenteeseen ja pyöräilyyn.

- (26) On tärkeää lisätä kaikkien unionin kansalaisten tietoisuutta energiatehokkuuden parantamisen hyödyistä ja tarjota heille täsmällisiä tietoja siitä, kuinka parantaminen saavutetaan. Energiatehokkuuden parantamisella on erittäin tärkeä merkitys unionissa myös energian huoltovarmuuden kannalta, koska sen avulla vähennetään unionin riippuvuutta kolmansista maista tuotavista polttoaineista.
- (27) Kaikkien toteutettujen energiatehokkuustoimenpiteiden kustannusten ja hyötyjen, myös takaisinmaksuaikojen, olisi oltava kuluttajille täysin läpinäkyviä.
- (28) Pannessaan täytäntöön direktiiviä 2012/27/EU, sellaisena kuin se on muutettuna tällä direktiivillä, ja toteuttaessaan muita energiatehokkuusalan toimenpiteitä jäsenvaltioiden olisi kiinnitettävä erityistä huomiota synergiavaikutukseen energiatehokkuustoimenpiteiden ja luonnonvarojen tehokkaan käytön välillä kiertotalouden periaatteiden mukaisesti.
- (29) Hyödyntämällä uusia liiketoimintamalleja ja teknologioita jäsenvaltioiden olisi pyrittävä edistämään ja helpottamaan energiatehokkuustoimenpiteiden käyttöönottoa esimerkiksi suurille ja pienille asiakkaille tarjottavien innovatiivisten energiapalvelujen avulla.
- (30) Energiankulutusta koskevien tarkkojen, luotettavien, selkeiden ja ajantasaisten tietojen saantiin liittyviä kuluttajien vähimmäisoikeuksia olisi vahvistettava osana niitä toimenpiteitä, jotka on esitetty energiaunioniin liittyvässä 15 päivänä heinäkuuta 2015 annetussa komission tiedonannossa ”Energian kuluttajien aseman vahvistaminen” ja lämmitystä ja jäähdytystä koskevassa strategiassa. Direktiivin 2012/27/EU 9–11 artikla ja liite VII olisi muutettava, jotta energiankulutuksesta voidaan antaa säännöllisiä ja parempia tietoja, kun tämä on teknisesti toteutettavissa ja kustannustehokasta mittauksessa käytettävien laitteiden kannalta. Tällä direktiivillä täsmennetään, että käyttäjäkohtaisen mittaamisen kustannustehokkuus riippuu siitä, ovatko siihen liittyvät kustannukset oikeassa suhteessa mahdollisiin energiansäästöihin. Käyttäjäkohtaisen mittaamisen kustannustehokkuuden arvioimisessa voidaan ottaa huomioon tietyn rakennuksen osalta suunniteltujen muiden konkreettisten toimenpiteiden, esimerkiksi tulevien peruskorjausten, vaikutus.
- (31) Tällä direktiivillä selvennetään myös, että laskutukseen ja laskutus- tai kulutustietoihin liittyviä oikeuksia olisi sovellettava keskitetystä lähteestä toimitetun lämmityksen, jäähdytyksen tai lämpimän käyttöveden kuluttajiin, vaikka heillä ei olekaan suoraa käyttäjäkohtaista sopimussuhdetta energiantoimittajaan. ’Loppuasiakkaan’ määritelmän voidaan katsoa tarkoittavan vain luonnollisia henkilöitä tai oikeushenkilöitä, jotka ostavat energiaa energiantoimittajan kanssa tehdyn suoran käyttäjäkohtaisen sopimuksen pohjalta. Näin ollen asiaan liittyvissä säännöksissä olisi käytettävä ilmausta ”loppukäyttäjä” viittaamaan laajempaan kuluttajaryhmään, ja sen olisi katettava lämmitystä, jäähdytystä tai lämmintä käyttövetä omaan loppukäyttöön ostavien loppuasiakkaiden lisäksi yksittäisen rakennuksen tai moniasuntoisen tai moneen eri tarkoitukseen käytettävän rakennuksen yksittäisen yksikön asukas, jos lämmitys, jäähdytys tai lämmin vesi toimitetaan keskitetystä lähteestä ja jos asukkaalla ei ole suoraa eikä käyttäjäkohtaista sopimusta energiantoimittajan kanssa. Käsitteellä ”käyttäjäkohtainen mittaaminen” olisi tarkoitettava kulutuksen mittaamista tällaisen rakennuksen yksittäisissä yksiköissä.
- (32) Lämpöenergian käyttäjäkohtaisen kulutuksen laskennan avoimuuden varmistamiseksi ja siten käyttäjäkohtaisen mittaamisen toteuttamisen helpottamiseksi jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että niillä on voimassa läpinäkyvät, julkisesti saatavilla olevat kansalliset säännöt, jotka koskevat lämmityksen, jäähdytyksen ja lämpimän käyttöveden kulutuksen kustannusten jakamista moniasuntoisissa ja moneen eri tarkoitukseen käytettävissä rakennuksissa. Avoimuuden lisäksi jäsenvaltiot voisivat halutessaan harkita sellaisten toimenpiteiden toteuttamista, joilla lisättäisiin kilpailua käyttäjäkohtaista mittaamista koskevien palvelujen tarjoamisessa, mikä auttaisi varmistamaan, että kaikki loppukäyttäjille aiheutuvat kustannukset ovat kohtuullisia.
- (33) Jotta kulutustietoja voidaan toimittaa kustannustehokkaasti ja usein, uusien asennettavien lämpömittareiden tai lämmityskustannusten jakolaitteiden olisi oltava etäluettavia viimeistään 25 päivänä lokakuuta 2020. On tarkoitus, että tällä direktiivillä direktiiviin 2012/27/EU tehtyjä muutoksia, jotka koskevat lämmityksen, jäähdytyksen ja lämpimän käyttöveden mittaamista, lämmityksen, jäähdytyksen ja lämpimän käyttöveden käyttäjäkohtaista mittaamista ja kustannusten jakamista, etäluentaa koskevaa vaatimusta, lämmityksen, jäähdytyksen ja lämpimän käyttöveden laskutus- ja kulutustietoja, lämmitykseen, jäähdytykseen ja lämpimään käyttöveteen liittyvien mittaus-, laskutus- ja kulutustietojen saamisen kustannuksia, sekä lämmityksen, jäähdytyksen ja lämpimän käyttöveden laskutus- ja kulutustietoja koskevia vähimmäisvaatimuksia, sovelletaan vain keskitetystä lähteestä toimitettuun lämmitykseen, jäähdytykseen ja lämpimään käyttöveteen. Jäsenvaltiot voivat vapaasti päättää, katsotaanko teknologia, joka perustuu mittarin lukemiseen laitteen kanssa ohi kulkien tai ajaen, etäluettaviksi laitteiksi. Etäluettavat laitteet eivät edellytä pääsyä sisälle yksittäisiin asuntoihin tai rakennuksen yksiköihin mittarinlukua varten.
- (34) Jäsenvaltioiden olisi otettava huomioon se, että energiankulutuksen mittaamista koskevien uusien teknologioiden onnistunut toteutus edellyttää enemmän investointeja sekä käyttäjien että energiantoimittajien valistukseen ja osaamiseen.

- (35) Laskutustiedot ja vuosiyhteenvedot ovat tärkeä keino tiedotettaessa asiakkaille näiden energiankulutuksesta. Kulutusta ja kustannuksia koskevista tiedoista kuluttajat voivat saada myös muuta tietoa, joka auttaa heitä vertailemaan nykyistä sopimustaan muihin tarjouksiin ja käyttämään valitusten hallintaa ja vaihtoehtoisia riidanratkaisumenettelyjä. Kun otetaan huomioon, että laskuihin liittyvät riidat ovat kuitenkin yleinen syy kuluttajien valituksiin, minkä seurauksena kuluttajien tyytyväisyys ja yhteydenpito energiatoimittajiinsa on jatkuvasti vähäistä, on kuitenkin tarpeellista yksinkertaistaa ja selventää laskuja ja tehdä niistä helpommin ymmärrettäviä. Samalla on tarpeen varmistaa, että erillisistä välineistä, kuten laskutustiedoista, tiedotustyökaluista ja vuosiyhteenvedoista, saadaan kaikki tarvittavat tiedot, joiden avulla kuluttajat voivat säännellä energiankulutustaan, vertailla tarjouksia ja vaihtaa energiatoimittajaa.
- (36) Jäsenvaltioiden toimenpiteitä olisi tuettava sellaisilla hyvin suunnitelluilla ja vaikuttavilla unionin rahoitusvälineillä kuin Euroopan rakenne- ja investointirahastot, Euroopan strategisten investointien rahasto ja Euroopan investointipankki (EIP) ja Euroopan jälleenrakennus- ja kehityspankki (EBRD), joilla olisi tuettava investointeja energiatehokkuuteen energian toimitusketjun kaikissa vaiheissa ja joiden olisi käytettävä kattavaa kustannus-hyötyanalyysia, johon kuuluu eriytettyjen diskonttokorkojen malli. Rahoitustuki olisi keskitettävä kustannuste-hokkaisuun menetelmiin energiatehokkuuden parantamiseksi, mikä johtaisi energiankulutuksen vähenemiseen. Euroopan investointipankin ja Euroopan jälleenrakennus- ja kehityspankin olisi yhdessä kansallisten kehityspankkien kanssa suunniteltava, tuotettava ja rahoitettava ohjelmia ja hankkeita, jotka sovitetaan nimenomaan energiatehokkuusalalle, myös energiaköyhyyden koettelemille kotitalouksille.
- (37) Jotta voidaan varmistaa, että direktiivin 2012/27/EU liitteitä ja hyötysuhteen yhdenmukaistettuja viitearvoja voidaan päivittää, on tarpeen laajentaa komissiolle annettua säädösvallan siirtoa. On erityisen tärkeää, että komissio asiaa valmistellessaan toteuttaa asianmukaiset kuulemiset, myös asiantuntijatasolla, ja että nämä kuulemiset toteutetaan paremmasta lainsäädännöstä 13 päivänä huhtikuuta 2016 tehdyssä toimielinten välisessä sopimuksessa⁽¹⁾ vahvistettujen periaatteiden mukaisesti. Jotta voitaisiin erityisesti varmistaa tasavertainen osallistuminen delegoitujen säädösten valmisteluun, Euroopan parlamentille ja neuvostolle toimitetaan kaikki asiakirjat samaan aikaan kuin jäsenvaltioiden asiantuntijoille, ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asiantun-tijoilla on järjestelmällisesti oikeus osallistua komission asiantuntijaryhmien kokouksiin, joissa valmistellaan delegoituja säädöksiä.
- (38) Jotta voidaan arvioida direktiivin 2012/27/EU, sellaisena kuin se on muutettuna tällä direktiivillä, tehokkuutta, käyttöön olisi otettava vaatimus tuon direktiivin yleisestä uudelleentarkastelusta ja Euroopan parlamentille ja neuvostolle 28 päivään helmikuuta 2024 mennessä toimitettavasta kertomuksesta. Tämän uudelleentarkastelun olisi tapahduttava Yhdistyneiden kansakuntien ilmasopimuksen vuoden 2023 maailmanlaajuisen tilannekatsauksen jälkeen, jotta tätä prosessia voidaan tarvittaessa mukauttaa ottaen huomioon myös talouden ja innovaatioiden kehitys.
- (39) Paikallis- ja alueviranomaisille olisi annettava päärooli direktiivissä 2012/27/EU säädettyjen toimenpiteiden kehittämisessä, suunnittelussa, toteutuksessa ja arvioinnissa, jotta ne kykenevät ottamaan asianmukaisesti huomioon omat ilmastoon, kulttuuriin ja yhteiskuntaan liittyvät erityispiirteensä.
- (40) Jotta voitaisiin ottaa huomioon teknologian edistyminen ja uusiutuvien energialähteiden kasvava osuus sähköntuotantosektorilla, kilowattitunteina (kWh) mitatun sähkön säästön oletuskerrointa olisi tarkistettava primäärienergiakertoimen muutosten huomioon ottamiseksi. Sähkön primäärienergiakerrointa koskevat laskelmat, joissa otetaan huomioon energialähteiden yhdistelmä, perustuvat vuotuisiin keskiarvoihin. Ydinvoimasähkön ja lämmön tuotannon osalta käytetään ”fyysisen energiasisällön” laskentamenetelmää ja fossiilisista polttoaineista ja biomassasta tuotetun sähkön ja lämmön osalta ”teknistä muuntotehokkuusmenetelmää”. Palamattoman uusiutuvan energian osalta menetelmänä käytetään suoraan vastaavuutta, joka perustuu ”primäärienergian kokonaismäärää” koskevaan lähestymistapaan. Laskettaessa sähkön primäärienergiaosuutta sähkön ja lämmön yhteistuotannossa sovelletaan direktiivin 2012/27/EU liitteessä II esitettyä menetelmää. Tässä käytetään keskimääräistä eikä marginaalista markkina-asemaa. Muuntotehokkuuden oletetaan olevan 100 prosenttia palamattoman uusiutuvan energian, 10 prosenttia geotermisen voimalaitoksen ja 33 prosenttia ydinvoimalaitoksen osalta. Sähkön ja lämmön yhteistuotannon kokonaistehokkuus lasketaan Eurostatin tuoreimpien tietojen perusteella. Järjestelmän rajat asetetaan niin, että primäärienergiakerroin on 1 kaikkien energialähteiden osalta. Primäärienergiakertoimen arvo viittaa vuoteen 2018 ja se perustuu PRIMES-viiteskenaarion vuosia 2015 ja 2020 koskevista tuoreimmasta versiosta saatuihin tietoihin, jota on tarkistettu vuotta 2016 koskevilla Eurostatin tiedoilla. Analyysi kattaa jäsenvaltiot ja Norjan. Norjaa koskeva tietojoukko perustuu sähkön siirtoverkonhaltijoiden eurooppalaisen verkoston tietoihin.
- (41) Unionin säädösten täytäntöönpanosta johtuvia energiansäästöjä ei saisi ilmoittaa, paitsi jos ne johtuvat toimenpiteestä, joka ulottuu kyseessä olevassa unionin lainsäädännössä vaadittua vähimmäistasoa pidemmälle joko niin, että jäsenvaltioiden tasolla on asetettu kunnianhimoisemmat energiatehokkuusvaatimukset tai toimenpiteen täytäntöönpanoa on tehostettu. Rakennusten avulla on mahdollista lisätä merkittävästi energiatehokkuutta, ja rakennusten peruskorjauksilla edistetään olennaisella tavalla ja pitkällä aikavälillä mittakaavaetuja hyödyntäen energiansäästöjen lisäämistä. Sen vuoksi on tarpeen selventää, että kaikki energiansäästöt, jotka

(1) EUVL L 123, 12.5.2016, s. 1.

johtuvat olemassa olevien rakennusten peruskorjauksia edistävästä toimenpiteistä, voidaan ilmoittaa, edellyttäen että ne ylittävät säästöt, jotka olisi saavutettu ilman kyseistä politiikkatoimea, ja edellyttäen että jäsenvaltio osoittaa, että velvoitetun, osallistuvan tai toimeksi saaneen osapuolen toimet ovat tosiasiallisesti edistäneet ilmoitettujen säästöjen saavuttamista.

- (42) Energiaunionistrategian ja parempaa sääntelyä koskevien periaatteiden mukaisesti olisi tuotava paremmin esiin energiatehokkuusvelvoitejärjestelmien ja vaihtoehtoisten politiikkatoimien täytäntöönpanon seuranta ja tarkastuksia koskevat säännöt, mukaan lukien vaatimus tarkastaa tilastollisesti edustava toimenpiteiden otos. Direktiivissä 2012/27/EU, sellaisena kuin se on muutettuna tällä direktiivillä, ilmaisu ”tilastollisesti merkittävään osuuteen ja edustavaan otokseen energiatehokkuutta parantavista toimenpiteistä” olisi ymmärrettävä niin, että edellytetään kyseessä olevien energiansäästötoimenpiteiden tilastopopulaation osajoukon määrittämistä niin, että siinä tulee asianmukaisesti esiin kaikkien energiansäästötoimenpiteiden koko populaatio, minkä ansiosta voidaan tehdä kohtuullisia päätelmiä kaikkien toimenpiteiden luotettavuudesta.
- (43) Rakennuksissa uusiutuvan energian teknologialla tuotettu energia vähentää fossiilisista polttoaineista saadun energian määrää. Energiankulutuksen vähentäminen ja uusiutuvista lähteistä saatavan energian käyttö rakennussektorilla ovat merkittäviä toimia unionin energiariippuvuuden ja kasvihuonekaasupäästöjen vähentämiseksi, etenkin kun otetaan huomioon vuodeksi 2030 asetetut kunnianhimoiset ilmasto- ja energiatarvitteet sekä Pariisin sopimuksen yhteydessä tehdyt globaalit sitoumukset. Kumulatiivisen energiansäästövelvoitteen osalta jäsenvaltiot voivat tarvittaessa energiansäästövaatimustensa täyttämiseksi ottaa huomioon rakennuksissa omaa käyttöä varten tuotetun uusiutuvan energian johdosta aikaan saadut energiansäästöt.
- (44) Jäsenvaltiot ovat selittävästä asiakirjoista 28 päivänä syyskuuta 2011 annetun jäsenvaltioiden ja komission yhteisen poliittisen lausuman⁽¹⁾ mukaisesti sitoutuneet perustelluissa tapauksissa liittämään ilmoitukseen toimenpiteistä, jotka koskevat direktiivin saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä, yhden tai useamman asiakirjan, joista käy ilmi direktiivin osien ja kansallisen lainsäädännön osaksi saattamiseen tarkoitettujen välineiden vastaavien osien suhde. Tämän direktiivin osalta lainsäätäjät pitää tällaisten asiakirjojen toimittamista perusteltuna.
- (45) Jäsenvaltiot eivät voi ilman uusien energiatehokkuustoimenpiteiden toteuttamista saavuttaa riittävän hyvin tämän direktiivin tavoitteita, joka on saavuttaa unionin energiatehokkuustavoitteet 20 prosenttia vuoteen 2020 mennessä ja vähintään 32,5 prosenttia vuoteen 2030 mennessä ja valmistella näiden määräaikojen jälkeen toteutettavia energiatehokkuuden lisäparannuksia, vaan ne voidaan saavuttaa paremmin unionin tasolla, joten unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi.
- (46) Direktiivi 2012/27/EU olisi sen vuoksi muutettava,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Muutetaan direktiivi 2012/27/EU seuraavasti:

1) Korvataan 1 artiklan 1 kohta seuraavasti:

”1. Tässä direktiivissä vahvistetaan yhteinen kehys energiatehokkuuden edistämistä koskeville toimenpiteille unionissa, jotta varmistetaan, että energiatehokkuudelle unionin vuodeksi 2020 asetetut 20 prosentin yleistavoitteet ja vuodeksi 2030 asetetut vähintään 32,5 prosentin yleistavoitteet saavutetaan ja valmistellaan energiatehokkuuden lisäparannuksia näiden määräaikojen jälkeen.

Tässä direktiivissä vahvistetaan säännöt, joiden tarkoituksena on poistaa energiamarkkinoiden esteitä ja korjata markkinahäiriöitä, jotka haittaavat energian tuotannon ja käytön tehokkuutta, sekä säädetään ohjeellisten kansallisten energiatehokkuustavoitteiden ja -panosten asettamisesta vuosiksi 2020 ja 2030.

Tällä direktiivillä edistetään energiatehokkuus etusijalle -periaatteen täytäntöönpanoa.”

2) Lisätään 3 artiklan kohdat seuraavasti:

”4. Komissio arvioi 31 päivään lokakuuta 2022 mennessä, onko unioni saavuttanut vuodelle 2020 asetetut energiatehokkuuden yleistavoitteensa.

⁽¹⁾ EUVL C 369, 17.12.2011, s. 14.

5. Kunkin jäsenvaltion on asetettava ohjeelliset kansalliset energiatehokkuuspanokset tämän direktiivin 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen unionin vuoden 2030 tavoitteiden saavuttamiseksi asetuksen (EU) 2018/1999 (*) 4 ja 6 artiklan mukaisesti. Näitä panoksia asettaessaan jäsenvaltioiden on otettava huomioon, että unionin energiankulutus vuonna 2030 saa olla enintään 1 273 Mtoe primäärienergiaa ja/tai enintään 956 Mtoe loppuenergiaa. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava näistä panoksista komissiolle osana asetuksen (EU) 2018/1999 3 ja 7–12 artiklassa tarkoitettuja yhdenmukaisia kansallisia energia- ja ilmastosuunnitelmiaan, ja mainittujen artiklojen mukaisesti.

6. Komissio arvioi unionin vuodeksi 2030 asettamat 1 artiklan 1 kohdassa vahvistetut energiatehokkuuden yleistavoitteet antaakseen viimeistään vuonna 2023 lainsäädäntöehdotuksen näiden tavoitteiden tarkistamisesta ylöspäin, jos taloudellisen tai teknisen kehityksen seurauksena kustannukset ovat merkittävästi alentuneet tai tarpeen vaatiessa unionin hiilestä irtautumista koskevien kansainvälisten sitoumusten täyttämiseksi.

(*) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2018/1999, annettu 11 päivänä joulukuuta 2018, energiaunionin ja ilmastotoimien hallinnosta, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusten (EY) N:o 663/2009 ja (EY) N:o 715/2009, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 94/22/EY, 98/70/EY, 2009/31/EY, 2009/73/EY, 2010/31/EU, 2012/27/EU ja 2013/30/EU, neuvoston direktiivien 2009/119/EY ja (EU) 2015/652 muuttamisesta sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 525/2013 kumoamisesta (EUVL L 328, 21.12.2018, s. 1).”

3) Korvataan 7 artikla seuraavasti:

”7 artikla

Energiansäästövelvoite

1. Jäsenvaltioiden on saavutettava kumulatiiviset loppukäytön energiansäästöt, jotka vastaavat vähintään

- a) kunakin vuonna 1 päivän tammikuuta 2014 ja 31 päivän joulukuuta 2020 välillä saavutettuja uusia säästöjä, joiden määrä on 1,5 prosenttia vuosittain loppuasiakkaille myydyistä energian määrästä laskettuna 1 päivää tammikuuta 2013 edeltäneen viimeisimmän kolmivuotiskauden keskiarvosta. Liikenteessä käytetyn energian myynnin määrä voidaan jättää osittain tai kokonaan ottamatta huomioon tässä laskennassa;
- b) kunakin vuonna 1 päivän tammikuuta 2021 ja 31 päivän joulukuuta 2030 välillä saavutettuja uusia säästöjä, joiden määrä on 0,8 prosenttia vuotuisesta loppuenergian kulutuksesta laskettuna 1 päivää tammikuuta 2019 edeltäneen viimeisimmän kolmivuotiskauden keskiarvosta. Edellä esitetystä vaatimuksesta poiketen Kyproksen ja Maltaan on saavutettava kunakin vuonna 1 päivän tammikuuta 2021 ja 31 päivän joulukuuta 2030 välillä uusia säästöjä, jotka vastaavat 0,24 prosenttia vuotuisesta loppuenergian kulutuksesta laskettuna 1 päivää tammikuuta 2019 edeltäneen viimeisimmän kolmivuotiskauden keskiarvosta.

Jäsenvaltiot voivat laskea mukaan sekä viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2020 että sen jälkeen käyttöön otetuista politiikkatoimista johtuvat energiansäästöt, edellyttäen että kyseisillä toimilla saadaan aikaan 31 päivän joulukuuta 2020 jälkeen toteutettavia uusia yksittäisiä toimia.

Jäsenvaltioiden on edelleen saavutettava ensimmäisen alakohdan b alakohdan mukaisesti vuotuisia uusia säästöjä kymmenvuotiskausina vuoden 2030 jälkeen, ellei komission vuoteen 2027 mennessä ja sen jälkeen joka kymmenes vuosi tekemissä tarkasteluissa katsota, että tämä ei ole tarpeen vuotta 2050 koskevien unionin pitkän aikavälin energia- ja ilmastotavoitteiden saavuttamiseksi.

Jäsenvaltioiden on päätettävä, miten uusien säästöjen laskettu määrä jaetaan kullekin ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdassa tarkoitettulle kaudelle, edellyttäen että vaaditut kumulatiiviset kokonaisenergiansäästöt on saavutettu kunkin velvoitekauden lopussa.

2. Edellyttäen, että jäsenvaltiot täyttävät ainakin 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitettua kumulatiivisen loppukäytön energiansäästövelvoitteensa, ne voivat laskea vaaditun energiansäästöjen määrän yhdellä tai useammalla seuraavista tavoista:

- a) soveltaen vuotuisia säästöasteita loppuasiakkaille myytyyn energiamäärään tai loppuenergian kulutukseen, laskettuna 1 päivää tammikuuta 2019 edeltäneen viimeisimmän kolmivuotiskauden keskiarvosta;
- b) jättäen laskennan perustilanteessa kokonaan tai osittain ottamatta huomioon liikenteessä käytetyn energian;
- c) hyödyntäen mitä tahansa 4 kohdassa esitettyä vaihtoehtoa.

3. Kun jäsenvaltiot hyödyntävät 2 kohdan a, b tai c alakohdassa säädettyjä mahdollisuuksia, niiden on määritettävä

- a) oma vuotuinen säästöasteensa, jota sovelletaan laskettaessa niiden kumulatiivista loppukäytön energiansäästöä ja jolla varmistetaan, että niiden lopullinen energiansäästöjen nettomäärä ei ole 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa edellytettyä pienempi; ja
- b) oma laskennan perustilanteensa, jossa voidaan jättää kokonaan tai osittain ottamatta huomioon liikenteessä käytetty energia.

4. Jollei 5 kohdan soveltamisesta muuta johdu, kukin jäsenvaltio voi
- toteuttaa 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdassa edellytetyn laskennan käyttämällä 1 prosentin arvoa vuosina 2014 ja 2015; 1,25 prosentin arvoa vuosina 2016 ja 2017; ja 1,5 prosentin arvoa vuosina 2018, 2019 ja 2020;
 - jättää kokonaan tai osittain ottamatta huomioon direktiivin 2003/87/EY liitteessä I luetelluissa teollisuuden toiminnoissa käytetyn energian myynnin määrään 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdassa tarkoitettuna velvoitekauteksi tai kulutetun loppuenergian mainitun alakohdan b alakohdassa tarkoitettuna velvoitekauteksi;
 - ottaa huomioon vaaditussa energiansäästöjen määrässä energian muuntamisessa, jakelussa ja siirrossa saavutetut energiansäästöt, mukaan lukien tehokas kaukolämpö- ja -jäähdytysinfrastruktuuri, jotka ovat seurausta 14 artiklan 4 kohdan, 14 artiklan 5 kohdan b alakohdan sekä 15 artiklan 1–6 kohdan ja 9 kohdan vaatimusten täytäntöönpanosta. Jäsenvaltioiden on tiedotettava komissiolle osana yhdenmukaisia kansallisia energia- ja ilmastosuunnitelmiaan tämän alakohdan mukaisista politiikkatoimista, jotka ne aikovat toteuttaa 1 päivän tammikuuta 2021 ja 31 päivänä joulukuuta 2030 välisellä kaudella. Näiden toimenpiteiden vaikutus on laskettava liitteen V mukaisesti ja sisällytettävä kyseisiin suunnitelmiin;
 - ottaa huomioon vaaditussa energiansäästöjen määrässä energiansäästöt, jotka ovat tulosta 31 päivästä joulukuuta 2008 alkaen toteutetuista uusista yksittäisistä toimista, joilla on edelleen vaikutusta vuonna 2020 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdassa tarkoitettuna velvoitekauden osalta ja vuoden 2020 jälkeen 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitettuna kauden osalta, ja jotka voidaan mitata ja todentaa;
 - ottaa huomioon vaaditussa energiansäästöjen määrässä politiikkatoimista johtuvat energiansäästöt, edellyttäen että voidaan osoittaa, että kyseisillä toimilla saadaan aikaan 1 päivän tammikuuta 2018 ja 31 päivän joulukuuta 2020 välisenä aikana toteutettavia yksittäisiä toimia, joilla saadaan aikaan säästöjä 31 päivän joulukuuta 2020 jälkeen;
 - jättää vaaditun energiansäästön laskemisessa ulkopuolelle 30 prosenttia rakennuksessa tai sen yhteydessä omaa käyttöä varten tuotetun energian todennettavissa olevasta määrästä, joka on tulosta uusiutuvan energian teknologian uusia asennuksia edistävistä politiikkatoimista;
 - laskea vaadittuun energiansäästöjen määrään ne energiansäästöt, jotka ylittävät 1 päivän tammikuuta 2014 ja 31 päivän joulukuuta 2020 välisellä kaudella vaaditun energiansäästön, edellyttäen että kyseiset säästöt johtuvat 7 a ja 7 b artiklassa tarkoitettujen politiikkatoimien nojalla toteutetuista yksittäisistä toimista, joista jäsenvaltiot ilmoittavat kansallisissa energiatehokkuuden toimintasuunnitelmissaan ja joista raportoidaan jäsenvaltioiden edistymisraporteissa 24 artiklan mukaisesti.
5. Jäsenvaltioiden on sovellettava ja laskettava 4 kohdan mukaan valittujen vaihtoehtojen vaikutukset erikseen 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdassa tarkoitettuja kausia varten:
- 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdassa tarkoitettuna velvoitekaudella vaaditun energiansäästöjen määrän laskemista varten jäsenvaltiot voivat käyttää 4 kohdan a–d alakohtaa. Kaikki 4 kohdan nojalla valitut vaihtoehdot saavat olla yhteensä enintään 25 prosenttia 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdassa tarkoitettuna energiansäästöjen määrästä;
 - 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitettuna velvoitekaudella vaaditun energiansäästöjen määrän laskemista varten jäsenvaltiot voivat käyttää 4 kohdan b–g alakohtaa, edellyttäen että 4 kohdan d alakohdassa tarkoitetuilla yksittäisillä toimilla on edelleen todennettavissa ja mitattavissa olevaa vaikutusta 31 päivän joulukuuta 2020 jälkeen. Kaikki 4 kohdan nojalla valitut vaihtoehdot saavat olla yhteensä enintään 35 prosenttia 2 ja 3 kohdan mukaisesti lasketusta energiansäästöjen määrästä.
- Riippumatta siitä, jättääkö jäsenvaltio laskennan perustilanteessaan kokonaan tai osittain ottamatta huomioon liikenteessä käytetyn energian tai hyödyntääkö se mitään 4 kohdassa luetelluista vaihtoehdoista, jäsenvaltion on varmistettava, että loppuenergian kulutuksessa 1 päivän tammikuuta 2021 ja 31 päivän joulukuuta 2030 välisellä velvoitekaudella saavutettavien uusien säästöjen laskettu nettomäärä ei ole pienempi kuin 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitettuna vuotuisen säästöasteen soveltamisesta johtuva määrä.
6. Jäsenvaltioiden on asetuksen (EU) 2018/1999 liitteen III mukaisesti laadituissa yhdenmukaisissa kansallisissa energia- ja ilmastosuunnitelmissaan kuvattava laskentatapa tämän artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitettuihin energiansäästöihin, jotka on saavutettava 1 päivän tammikuuta 2021 ja 31 päivän joulukuuta 2030 välisenä aikana, ja jäsenvaltioiden on tarvittaessa selitettävä, miten vuotuinen säästöaste ja laskennan perustilanne määritettiin ja mitä ja missä määrin tämän artiklan 4 kohdassa tarkoitettuja vaihtoehtoja sovellettiin.
7. Energiansäästöjä, jotka on saavutettu 31 päivän joulukuuta 2020 jälkeen, ei lasketa mukaan vaadittuihin energiansäästöihin 1 päivän tammikuuta 2014 ja 31 päivän joulukuuta 2020 väliseltä ajalta.

8. Tämän artiklan 1 kohdassa esitetystä poiketen jäsenvaltiot, jotka sallivat velvoitettujen osapuolten käyttää 7 a artiklan 6 kohdan b alakohdassa tarkoitettua vaihtoehtoa, voivat tämän artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan soveltamiseksi ottaa huomioon minä tahansa vuonna vuoden 2010 jälkeen ja ennen tämän artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdassa tarkoitettua velvoitekautta saavutetut energiansäästöt siten kuin ne olisi saavutettu 31 päivän joulukuuta 2013 jälkeen ja ennen 31 päivää joulukuuta 2020, edellyttäen että kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) energiatehokkuusvelvoitejärjestelmä oli voimassa minä tahansa ajankohtana 31 päivän joulukuuta 2009 ja 31 päivän joulukuuta 2014 välillä ja se sisällytettiin jäsenvaltion ensimmäiseen 24 artiklan 2 kohdan mukaisesti toimitettuun kansalliseen energiatehokkuuden toimintasuunnitelmaan;
- b) säästöt syntyivät osana velvoitejärjestelmää;
- c) säästöt on laskettu liitteen V mukaisesti;
- d) vuodet, joina säästöt katsotaan saavutetun, on ilmoitettu kansallisissa energiatehokkuuden toimintasuunnitelmissa 24 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

9. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 7 a ja 7 b artiklassa ja 20 artiklan 6 kohdassa tarkoitetuista politiikka-toimista johtuvat säästöt lasketaan liitteen V mukaisesti.

10. Jäsenvaltioiden on saavutettava 1 kohdassa vaadittu säästöjen määrä joko perustamalla 7 a artiklassa tarkoitettu energiatehokkuusvelvoitejärjestelmä tai toteuttamalla 7 b artiklassa tarkoitettuja vaihtoehtoisia politiikkatoimia. Jäsenvaltiot voivat yhdistää energiatehokkuusvelvoitejärjestelmiin vaihtoehtoisia politiikkatoimia.

11. Suunnitellessaan politiikkatoimia energiansäästöjen saavuttamista koskevien velvoitteidensa täyttämistä varten jäsenvaltioiden on otettava huomioon tarve lievittää energiaköyhyyttä asianomaisen jäsenvaltion vahvistamien perusteiden mukaisesti ja sen käytössä olevat alan käytännöt huomioon ottaen edellyttämällä, siinä määrin kuin se on aiheellista, että tietty osuus niiden kansallisten energiatehokkuusvelvoitejärjestelmien puitteissa toteutetuista energiatehokkuustoimenpiteistä, vaihtoehtoisista politiikkatoimista tai kansallisesta energiatehokkuusrahastosta rahoitetuista ohjelmista ja toimenpiteistä toteutetaan ensisijaisina toimina heikossa asemassa olevien kotitalouksien keskuudessa, mukaan lukien energiaköyhyyden koettelemien kotitalouksien kohdalla ja aiheellisissa tapauksissa sosiaalisessa asuntotarjonnassa.

Jäsenvaltioiden on sisällytettävä tietoa energiaköyhyyden lievittämiseksi tämän direktiivin puitteissa toteuttamiensa toimenpiteiden tuloksista yhdenmukaisesti kansallisia energia- ja ilmastosuunnitelmia koskevissa edistymisraporteissaan asetuksen (EU) 2018/1999 mukaisesti.

12. Jäsenvaltioiden on osoitettava, että politiikkatoimien tai yksittäisten toimien vaikutusten ollessa päällekkäisiä energiansäästöjä ei lasketa kahteen kertaan.”

4) Lisätään artikkelit seuraavasti:

”7 a artikla

Energiatehokkuusvelvoitejärjestelmät

1. Jos jäsenvaltiot päättävät täyttää 7 artiklan 1 kohdassa vaaditun säästöjen määrän saavuttamiseen liittyvät velvoitteensa energiatehokkuusvelvoitejärjestelmällä, niiden on varmistettava, että tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen kunkin jäsenvaltion alueella toimivat velvoitetut osapuolet täyttävät 7 artiklan 1 kohdassa jäsenvaltiolle asetetun kumulatiivisen loppukäytön energiansäästövaatimuksen, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 7 artiklan 4 ja 5 kohdan soveltamista.

Jäsenvaltiot voivat tarvittaessa päättää, että velvoitetut osapuolet täyttävät nämä säästövelvoitteensa kokonaan tai osittain kansalliseen energiatehokkuusrahastoon suorittamana maksusuutena 20 artiklan 6 kohdan mukaisesti.

2. Jäsenvaltioiden on nimettävä velvoitetut osapuolet puolueettomin ja syrjimättömin perustein alueellaan toimivien energian jakelijoiden, energian vähittäismyyntiyritysten ja liikennepolttoaineen jakelijoiden tai liikennepolttoaineen vähittäismyyntiyritysten keskuudesta. Jäsenvaltion nimeämien velvoitettujen osapuolten on saavutettava loppuasiakkaiden keskuudessa velvoitteen täyttämisen edellyttämä energiansäästöjen määrä riippumatta 7 artiklan 1 kohdan nojalla suoritetuista laskelmista tai, jäsenvaltion niin päättäessä, muilta osapuolilta saatavien sertifioitujen säästöjen avulla tämän artiklan 6 kohdan a alakohdassa esitetyn mukaisesti.

3. Jos energian vähittäismyyntiyritykset on nimetty velvoitetuiksi osapuoliksi 2 kohdan nojalla, jäsenvaltioiden on varmistettava, että energian vähittäismyyntiyritykset eivät velvoitetaan täyttäessään luo esteitä kuluttajien mahdollisuudelle siirtyä toimittajalta toiselle.

4. Jäsenvaltioiden on ilmaistava kultakin velvoitetulta osapuolelta edellytetty energiansäästöjen määrä joko loppuenergian tai primäärienergian kulutuksena. Vaaditun energiansäästöjen määrän ilmaisemiseen valittua menetelmää on käytettävä myös velvoitetujen osapuolten ilmoittamien säästöjen laskemiseen. Laskemiseen sovelletaan liitteessä IV säädetyt muuntokertoimia.

5. Jäsenvaltioiden on otettava käyttöön mittaus-, tarkastus- ja todentamisjärjestelmät, joiden mukaisesti dokumentoitu todentaminen suoritetaan vähintään tilastollisesti merkittävään osuuteen ja edustavaan otokseen niistä energiatehokkuutta parantavista toimenpiteistä, jotka velvoitetut osapuolet ovat ottaneet käyttöön. Mittaus, tarkastus ja todentaminen on toteutettava velvoitetuista osapuolista riippumattomasti.

6. Energiatehokkuusvelvoitejärjestelmän puitteissa jäsenvaltiot voivat toteuttaa yhden tai molemmat seuraavista:

- a) sallia, että velvoitetut osapuolet ottavat veloitteensa noudattamista laskiessaan huomioon energiapalvelujen tarjoajien tai muiden kolmansien osapuolten saavuttamat sertifioidut energiansäästöt, myös silloin kun velvoitetut osapuolet edistävät muiden valtion hyväksymien elinten tai viranomaisten kautta toimenpiteitä, joihin voi liittyä virallisia kumppanuuksia ja joita voidaan toteuttaa yhdessä muiden rahoituslähteiden kanssa. Jos jäsenvaltiot sallivat tämän, niiden on varmistettava, että energiansäästöjen sertifiointissa noudatetaan jäsenvaltioissa käyttöön otettua selkeää, tarkasteltavissa olevaa ja kaikille markkinatoimijoille avointa hyväksyntäprosessia, jolla pyritään pitämään sertifiointin kustannukset mahdollisimman alhaisina;
- b) sallia, että velvoitetut osapuolet ottavat huomioon tiettyinä vuonna saavutetut säästöt siten kuin ne olisi saavutettu jonakin neljästä edeltävästä tai kolmesta seuraavasta vuodesta, kunhan tämä ei ulotu 7 artiklan 1 kohdassa asetettuja velvoitekausia pidemmälle.

Jäsenvaltioiden on arvioitava tällaisten energiatehokkuusvelvoitejärjestelmien suorien ja välillisten kustannusten vaikutuksia kansainväliselle kilpailulle altistuvien energiavaltaiten teollisuudenalojen kilpailukyvyille ja tarvittaessa toteutettava toimenpiteitä näiden vaikutusten minimoimiseksi.

7. Jäsenvaltioiden on julkaistava vuosittain kunkin velvoitetun osapuolen tai velvoitetujen osapuolten kunkin alaryhmän saavuttamat energiansäästöt sekä järjestelmällä saavutetut kokonaissäästöt.

7 b artikla

Vaihtoehtoiset politiikkatoimet

1. Jos jäsenvaltiot päättävät täyttää 7 artiklan 1 kohdassa edellytetyjen säästöjen saavuttamiseen liittyvät veloitteensa vaihtoehtoisilla politiikkatoimilla, niiden on varmistettava, että loppuasiakkaat saavuttavat 7 artiklan 1 kohdassa edellytetyt energiansäästöt, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 7 artiklan 4 ja 5 kohdan soveltamista.

2. Kaikkien muiden kuin verotukseen liittyvien toimenpiteiden osalta jäsenvaltioiden on otettava käyttöön mittaus-, tarkastus- ja todentamisjärjestelmät, joiden mukaisesti dokumentoitu todentaminen suoritetaan vähintään tilastollisesti merkittävään osuuteen ja edustavaan otokseen niistä energiatehokkuutta parantavista toimenpiteistä, jotka osallistuvat tai toimeksi saaneet osapuolet ovat ottaneet käyttöön. Mittaus, tarkastus ja todentaminen on toteutettava osallistuvista tai toimeksi saaneista osapuolista riippumattomasti.”

5) Muutetaan 9 artikla seuraavasti:

a) korvataan otsikko seuraavasti:

”Kaasun ja sähkön mittaaminen”;

b) korvataan 1 kohdan ensimmäinen alakohta seuraavasti:

”1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että sähkön ja maakaasun loppuasiakkaille tarjotaan, mikäli se on teknisesti mahdollista, taloudellisesti järkevää ja oikeassa suhteessa mahdollisiin energiansäästöihin, kilpailukykyisesti hinnoitellut käyttäjäkohtaiset mittarit, jotka kuvaavat tarkasti niiden todellista energiankulutusta ja antavat tiedot sen todellisesta ajoittumisesta.”;

c) kumotaan 3 kohta.

6) Lisätään artiklat seuraavasti:

”9 a artikla

Lämmityksen, jäähdytyksen ja lämpimän käyttöveden mittaaminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kaukolämmityksen, kaukojäähdytyksen ja kotitalouksien lämpimän käyttöveden loppuasiakkaille tarjotaan kilpailukykyisesti hinnoiteltuja mittareita, jotka kuvaavat tarkasti niiden todellista energiankulutusta.

2. Jos rakennuksen lämpö, jäähdytys tai lämmin käyttövesi tulevat useille rakennuksille yhteisestä keskitetystä lähteestä tai kaukolämpö- tai kaukojäähdytysjärjestelmästä, rakennuksen lämmönvaihtimeen tai toimituspisteeseen on asennettava mittari.

9 b artikla

Lämmityksen, jäähdytyksen ja lämpimän käyttöveden käyttäjäkohtainen mittaaminen ja kustannusten jakaminen

1. Moniasuntoisiin ja moneen eri tarkoitukseen käytettäviin rakennuksiin, joissa on keskuslämmitys tai -jäähdytys tai jotka käyttävät kaukolämpö- tai kaukojäähdytysjärjestelmää, on asennettava käyttäjäkohtaiset mittarit, jotka mittaavat lämmityksen, jäähdytyksen tai lämpimän käyttöveden kulutusta kunkin yksikön osalta, jos tämä on teknisesti toteutettavissa ja kustannustehokasta oikeassa suhteessa mahdollisiin energiansäästöihin.

Jos käyttäjäkohtaisten kulutusmittareiden käyttö ei ole teknisesti mahdollista tai kustannustehokasta lämmityksen mittaamiseksi kussakin yksikössä, on käytettävä käyttäjäkohtaisia lämmityskustannusten jakolaitteita mittaamaan lämmönkulutusta kussakin lämpöpatterissa. Jos kyseinen jäsenvaltio kuitenkin osoittaa, että tällaisten lämmityskustannusten jakolaitteiden asentaminen ei olisi kustannustehokasta, voidaan harkita vaihtoehtoisten kustannustehokkaiden menetelmien käyttöä lämmönkulutuksen mittaamisessa. Kunkin jäsenvaltion on julkaistava selvästi esitettyinä yleiset perusteet, menetelmät ja/tai menettelyt, joilla määritellään tekninen mahdottomuus ja kustannustehottomuus.

2. Sen estämättä mitä 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään, uusiin moniasuntoisiin rakennuksiin ja uusien moneen eri tarkoitukseen käytettävien rakennusten, joissa on keskuslämmitys lämmintä käyttövedettä varten tai joissa on käytössä kaukolämpöjärjestelmä, asuinkäytössä oleviin osiin on asennettava lämpimän käyttöveden kulutusta mittaavat käyttäjäkohtaiset mittarit.

3. Jos moniasuntoisille tai moneen eri tarkoitukseen käytettäville rakennuksille toimitetaan kaukolämpöä tai -jäähdytystä tai jos omat yhteiset lämmitys- tai jäähdytysjärjestelmät ovat yleisiä tällaisissa rakennuksissa, jäsenvaltioiden on varmistettava, että niillä on voimassa käyttäjäkohtaisen kulutuksen laskennan avoimuuden ja täsmällisyyden varmistamiseksi läpinäkyvät, julkisesti saatavilla olevat kansalliset säännöt, jotka koskevat lämmityksen, jäähdytyksen tai lämpimän käyttöveden kulutuksen kustannusten jakamista tällaisissa rakennuksissa. Sääntöihin on tarvittaessa sisällyttävä ohjeita tavasta jakaa seuraaviin tarkoituksiin käytetyn energian kustannukset:

- a) lämmin käyttövesi;
- b) rakennuksen laitteistosta peräisin oleva lämpö yhteisten tilojen lämmitystä varten (jos rappukäytävät ja käytävät on varustettu lämpöpattereilla);
- c) asuntojen lämmitys tai jäähdytys.

9 c artikla

Etäluentaa koskeva vaatimus

1. Edellä olevia 9 a ja 9 b artiklaa sovellettaessa mittareiden ja lämmityskustannusten jakolaitteiden, jotka asennetaan 25 päivään lokakuuta 2020 jälkeen, on oltava etäluettavia laitteita. Edellä 9 b artiklan 1 kohdassa asetettuja teknistä toteutettavuutta ja kustannustehokkuutta koskevia ehtoja sovelletaan edelleen.

2. Mittarit ja lämmityskustannusten jakolaitteet, jotka eivät ole etäluettavia mutta jotka on jo asennettu, on muutettava etäluettaviksi tai ne on korvattava etäluettavilla laitteilla 1 päivään tammikuuta 2027 mennessä, paitsi jos kyseinen jäsenvaltio osoittaa, että tämä ei ole kustannustehokasta.”

7) Muutetaan 10 artikla seuraavasti:

a) Korvataan otsikko seuraavasti:

”Kaasun ja sähkön laskutustiedot”;

b) Korvataan 1 kohdan ensimmäinen alakohta seuraavasti:

”1. Jos loppuasiakkailla ei ole direktiiveissä 2009/72/EY ja 2009/73/EY tarkoitettuja älykkäitä mittareita, jäsenvaltioiden on viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2014 varmistettava, että laskutustiedot ovat luotettavia, täsmällisiä ja perustuvat sähkön ja kaasun todelliseen kulutukseen liitteessä VII olevan 1.1 kohdan mukaisesti, jos se on teknisesti mahdollista ja taloudellisesti perusteltua.”

8) Lisätään artikla seuraavasti:

”10 a artikla

Lämmityksen, jäähdytyksen ja lämpimän käyttöveden laskutus- ja kulutustiedot

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kun mittarit ja lämmityskustannusten jakolaitteet on asennettu, laskutus- ja kulutustiedot ovat luotettavia ja täsmällisiä ja perustuvat todelliseen kulutukseen tai lämmityskustannusten jakolaitteiden mittarilukemiin liitteessä VII a olevien 1 ja 2 kohdan mukaisesti kaikkien loppukäyttäjien osalta eli kaikkien luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden osalta, jotka ostavat lämmitystä, jäähdytystä tai lämmintä käyttövetä omaan loppukäyttöön, tai luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden osalta, jotka käyttävät sellaista erillistä rakennusta tai sellaisen moniasuntoisen taikka moneen eri tarkoitukseen käytettävän rakennuksen yksikköä, johon toimitetaan lämmitys, jäähdytys tai lämmin käyttövesi keskitetystä lähteestä, ja joilla ei ole suoraa eikä käyttäjäkohtaista sopimusta energiantoimittajan kanssa.

Tämä velvoite voidaan jäsenvaltion niin säätäessä täyttää järjestelmällä, jossa loppuasiakas tai loppukäyttäjä lukee säännöllisesti mittarinsa itse ja ilmoittaa mittarilukemansa, lukuun ottamatta tapauksia, joissa on kyseessä 9 b artiklan mukainen lämmityskustannusten jakolaitteilla suoritettavaan käyttäjäkohtaiseen mittaamiseen perustuva kulutus. Laskutus saa perustua arvioituun kulutukseen tai kiinteään määrään ainoastaan silloin, kun loppuasiakas tai loppukäyttäjä ei ole ilmoittanut mittarilukemaa tietyltä laskutuskaudelta.

2. Jäsenvaltioiden

- a) on edellytettävä, että jos loppukäyttäjien energialaskuja ja aiempaa kulutusta koskevat tiedot tai lämmityskustannusten jakolaitteiden mittarilukemat ovat käytettävissä, ne asetetaan loppukäyttäjän pyynnöstä tämän nimeämän energiapalvelujen tarjoajan saataville;
- b) on varmistettava, että loppuasiakkaille tarjotaan mahdollisuus saada laskutustiedot ja laskut sähköisinä;
- c) on varmistettava, että laskujen mukana toimitetaan selkeät ja ymmärrettävät tiedot kaikille loppukäyttäjille liitteessä VII a olevan 3 kohdan mukaisesti; ja
- d) on edistettävä kyberturvallisuutta ja varmistettava loppukäyttäjien yksityisyyden suoja ja tietosuojaa asiaa koskevan unionin oikeuden mukaisesti.

Jäsenvaltiot voivat säätää, että laskutustietojen toimittamista loppuasiakkaan pyynnöstä ei pidetä maksukehotuksena, edellyttäen, että varsinaista maksua varten tarjotaan joustavia järjestelyjä.

3. Jäsenvaltioiden on päätettävä, kuka vastaa 1 ja 2 kohdassa tarkoitettujen tietojen toimittamisesta niille loppukäyttäjille, joilla ei ole suoraa eikä käyttäjäkohtaista sopimusta energiantoimittajan kanssa.”

9) Korvataan 11 artikla seuraavasti:

”11 artikla

Sähköön ja kaasuun liittyvien mittaus- ja laskutustietojen saamisen kustannukset

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että loppuasiakkaat saavat kaikki energiankulutusta koskevat laskunsa ja laskutustietonsa maksutta ja että loppuasiakkaat saavat kulutustietonsa asianmukaisella tavalla ja maksutta.”

10) Lisätään artikla seuraavasti:

”11 a artikla

Lämmitykseen, jäähdytykseen ja lämpimään käyttöveteen liittyvien mittaus-, laskutus- ja kulutustietojen saamisen kustannukset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että loppukäyttäjät saavat kaikki energiankulutusta koskevat laskunsa ja laskutustietonsa maksutta ja että loppukäyttäjät saavat kulutustietonsa asianmukaisella tavalla ja maksutta.

2. Sen estämättä, mitä tämän artiklan 1 kohdassa säädetään, laskutustietojen kustannusten jakaminen 9 b artiklan nojalla moniasuntoisten ja moneen eri tarkoitukseen käytettävien rakennusten lämmityksen, jäähdytyksen ja lämpimän käyttöveden käyttäjäkohtaisen kulutuksen osalta on toteutettava voittoa tuottamattomalta pohjalta. Tämän tehtävän antamisesta kolmannelle osapuolelle, kuten palveluntarjoajalle tai paikalliselle energiantoimittajalle, aiheutuvat kustannukset, joihin sisältyy käyttäjäkohtaisen todellisen kulutuksen mittaaminen, jakaminen ja huomioon ottaminen tällaisissa rakennuksissa, voidaan siirtää loppukäyttäjien maksettaviksi siinä määrin kuin tällaiset kustannukset ovat kohtuullisia.

3. Varmistaakseen käyttäjäkohtaista mittaamista koskevien palvelujen kohtuulliset kustannukset 2 kohdan mukaisesti jäsenvaltiot voivat tehostaa kilpailua tällä palvelualalla toteuttamalla aiheellisia toimenpiteitä, esimerkiksi suosittelemalla tai muuten edistämällä tarjouskilpailujen käyttöä tai sellaisten yhteentoimivien laitteiden ja järjestelmien käyttöä, jotka helpottavat palveluntarjoajan vaihtamista.”

11) Lisätään 15 artiklaan kohta seuraavasti:

”2 a. Komissio laatii asiaankuuluvien sidosryhmien kuulemisen jälkeen 31 päivään joulukuuta 2020 mennessä yhteiset menetelmät, jotta voidaan kannustaa verkonhaltijoita vähentämään häviöitä, toteuttamaan infrastruktuuriin kohdistettavan kustannustehokkaan ja energiatehokkaan investointiohjelman ja ottamaan asianmukaisesti huomioon verkon energiatehokkuuden ja joustavuuden.”

12) Lisätään 20 artiklaan kohdat seuraavasti:

”3 a. Komissio käy vuoropuhelua julkisten ja yksityisten rahoituslaitosten kanssa kartoittaakseen, mitä mahdollisia toimia se voi toteuttaa, jotta saataisiin yksityistä rahoitusta energiatehokkuustoimenpiteisiin ja energiatehokkuutta parantaviin peruskorjauksiin direktiivin 2010/31/EU mukaisesti.

3 b. Edellä 3 a kohdassa tarkoitettuihin toimiin kuuluvat seuraavat:

- a) pyritään saamaan liikkeelle energiatehokkuuteen suunnattavia pääomainvestointeja ottamalla huomioon energiansäästöjen laajemmat vaikutukset rahoitusriskien hallintaan;
- b) varmistetaan tarkempien tietojen saanti energiatehokkuudesta ja taloudellisista tuloksista
 - i) tutkimalla tarkemmin, miten energiatehokkuuteen suunnattavilla investoinneilla parannetaan kohde-etuuden arvoa;
 - ii) tukemalla tutkimuksia, joissa energiatehokkuuteen suunnattavista investoinneista saatavia muita kuin energiaan liittyviä hyötyjä arvioidaan rahamääräisesti.

3 c. Yksityisen rahoituksen hankkimiseksi energiatehokkuustoimenpiteisiin ja energiakorjausten toteuttamiseen jäsenvaltioiden on tätä direktiiviä täytäntöön pannessaan

- a) pohdittava keinoja hyödyntää paremmin 8 artiklan mukaisia energiakatselmuksia päätöksentekoon vaikuttamiseksi;
- b) hyödynnettävä optimaalisella tavalla ”Älykästä rahoitusta älykkäille rakennuksille” -aloitteessa esitettyjä mahdollisuuksia ja välineitä.

3 d. Komissio antaa jäsenvaltioille ohjeistusta yksityisten investointien saamisesta liikkeelle viimeistään 1 päivänä tammikuuta 2020.”

13) Korvataan 22 artiklan 2 kohta seuraavasti:

”2. Siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 23 artiklan mukaisesti liitteissä I–V, VII–X ja XII säädettyjen arvojen, laskentamenetelmien, primäärienergiakertoimen oletusarvon ja vaatimusten muuttamiseksi tämän direktiivin mukauttamiseksi tekniikan kehitykseen.”

14) Muutetaan 23 artikla seuraavasti:

a) korvataan 2 kohta seuraavasti:

”2. Siirretään komissiolle 24 päivästä joulukuuta 2018 viiden vuoden ajaksi 22 artiklassa tarkoitettu valta antaa delegoituja säädöksiä. Komissio laatii siirrettyä säädösvaltaa koskevan kertomuksen viimeistään yhdeksän kuukautta ennen tämän viiden vuoden kauden päättymistä. Säädösvallan siirtoa jatketaan ilman eri toimenpiteitä samanpituisiksi kausiksi, jollei Euroopan parlamentti tai neuvosto vastusta tällaista jatkamista viimeistään kolme kuukautta ennen kunkin kauden päättymistä.”;

b) lisätään kohta seuraavasti:

”3 a. Ennen kuin komissio hyväksyy delegoidun säädöksen, se kuulee kunkin jäsenvaltion nimeämiä asiantuntijoita paremmasta lainsäädännöstä 13 päivänä huhtikuuta 2016 tehdystä toimielinten välisessä sopimuksessa (*) vahvistettujen periaatteiden mukaisesti.

(*) EUVL L 123, 12.5.2016, s. 1.”

15) Muutetaan 24 artikla seuraavasti:

a) lisätään kohta seuraavasti:

”4 a. Komissio laatii osana energiaunionin tilaa koskevaa katsausta kertomuksen hiilimarkkinoiden toiminnasta asetuksen (EU) 2018/1999 35 artiklan 1 kohdan ja 2 kohdan c alakohdan mukaisesti ottaen huomioon tämän direktiivin täytäntöönpanon vaikutukset.”;

b) lisätään kohdat seuraavasti:

”12. Komissio arvioi 31 päivään joulukuuta 2019 mennessä pienten ja keskisuurten yritysten määritelmän täytäntöönpanon vaikuttavuutta 8 artiklan 4 kohdan soveltamisen kannalta ja antaa kertomuksen Euroopan parlamentille ja neuvostolle. Komissio antaa tarvittaessa säädösehdotuksia mahdollisimman pian tuon kertomuksen antamisen jälkeen.

13. Komissio arvioi 1 päivään tammikuuta 2021 mennessä mahdollisuuksia parantaa energiatehokkuutta energian muunnossa, muuntamisessa, siirtämisessä, kuljetuksessa ja varastoinnissa ja antaa kertomuksen Euroopan parlamentille ja neuvostolle. Kertomukseen liitetään tarvittaessa säädösehdotuksia.

14. Komissio suorittaa 31 päivään joulukuuta 2021 mennessä, ellei maakaasun sisämarkkinoita koskevista yhteisistä säännöistä annetun direktiivin 2009/73/EY vähittäismarkkinoita koskeviin säännöksiin ole sillä välin ehdotettu muutoksia, arvioinnin ja antaa Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen säännöksistä, jotka liittyvät maakaasua koskevaan mittaamiseen, laskutukseen ja kuluttajille annettaviin tietoihin, tarkoituksena mukauttaa ne tarvittaessa direktiivin 2009/72/EY vastaaviin sähköä koskeviin säännöksiin kuluttajansuojan vahvistamiseksi ja sen mahdollistamiseksi, että loppuasiakkaat saavat säännöllisemmin selkeitä ja ajantasaisia tietoja maakaasun kulutuksestaan ja voivat säännellä energian käyttöönsä. Komissio antaa tarvittaessa säädösehdotuksia mahdollisimman pian tuon kertomuksen antamisen jälkeen.

15. Komissio arvioi tätä direktiiviä ja antaa kertomuksen Euroopan parlamentille ja neuvostolle 28 päivään helmikuuta 2024 mennessä ja sen jälkeen viiden vuoden välein.

Arviointi koskee seuraavia seikkoja:

- a) tarkastellaan, onko syytä mukauttaa 5 artiklassa asetettuja vaatimuksia ja vaihtoehtoista toimintatapaa vuoden 2030 jälkeen;
- b) arvioidaan direktiivin yleistä tehokkuutta ja tarvetta mukauttaa unionin energiatehokkuuspolitiikkaa vuonna 2015 tehdyn Pariisin ilmasopimuksen, joka hyväksyttiin ilmastomuutosta koskevan Yhdistyneiden kansakuntien puitesopimuksen osapuolten 21. konferenssissa (*) tavoitteiden sekä talouden ja innovaatioiden kehityksen mukaisesti.

Tähän kertomukseen liitetään tarvittaessa ehdotuksia lisätoimenpiteiksi.

(*) EUVL L 282, 19.10.2016, s. 4.”

16) Muutetaan liitteet tämän direktiivin liitteen mukaisesti.

2 artikla

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 25 päivänä kesäkuuta 2020.

Jäsenvaltioiden on kuitenkin saatettava 1 artiklan 5–10 alakohdan ja liitteessä olevien 3 ja 4 kohdan noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 25 päivänä lokakuuta 2020.

Niiden on viipymättä toimitettava nämä säännökset kirjallisina komissiolle.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne julkaistaan virallisesti. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä säännellyistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

3 artikla

Tämä direktiivi tulee voimaan kolmantena päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

4 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Strasbourgissa 11 päivänä joulukuuta 2018.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

A. TAJANI

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

J. BOGNER-STRAUSS

LIITE

Muutetaan direktiivin 2012/27/EU liitteet seuraavasti:

1) Korvataan liitteessä IV oleva alaviite 3 seuraavasti:

”⁽³⁾ Sovelletaan, jos energiansäästöt lasketaan suhteessa primäärienergian kulutukseen käyttäen loppuenergian kulutukseen perustuvaa alhaalta ylös -lähestymistapaa. Kilowattitunteina mitatun sähkönsäästön osalta jäsenvaltioiden on sovellettava kerrointa, joka saadaan avoimen menetelmän avulla ja primäärienergian kulutukseen vaikuttavien kansallisten olosuhteiden perusteella, todellisten säästöjen täsmällisen laskemisen varmistamiseksi. Kyseiset olosuhteet on perusteltava, ja niiden on oltava todennettavissa ja perustuttava puolueettomiin ja syrjimättömiin perusteisiin. Kilowattitunteina mitatun sähkönsäästön osalta jäsenvaltiot voivat soveltaa oletuskerrointa 2,1 tai harkintansa mukaan määrittää muun kertoimen, edellyttäen että ne pystyvät perustelevaan sen. Silloin niiden on otettava huomioon energialähteiden yhdistelmänsä, joka on sisällytetty niiden komissiolle ilmoittamiin asetuksen (EU) 2018/1999 mukaisiin yhdennettyihin kansallisiin energia- ja ilmastosuunnitelmiin. Komissio tarkistaa oletuskerrointa viimeistään 25 päivänä joulukuuta 2022 ja sen jälkeen neljän vuoden välein havaittujen tietojen perusteella. Tämä tarkistus on toteutettava siten, että otetaan huomioon sen vaikutukset muuhun unionin oikeuteen, kuten direktiiviin 2009/125/EY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseen (EU) 2017/1369 (Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EU) 2017/1369, annettu 4 päivänä heinäkuuta 2017, energiamerkintää koskevien puitteiden vahvistamisesta ja direktiivin 2010/30/EU kumoamisesta (EUVL L 198, 28.7.2017, s. 1).)”

2) Korvataan liite V seuraavasti:

”LIITE V

Yhteiset menetelmät ja periaatteet, joiden mukaisesti lasketaan 7, 7 a ja, 7 b artiklan sekä 20 artiklan 6 kohdan mukaisten energiatehokkuusvelvoitejärjestelmien tai muiden politiikkatoimien vaikuttavuus

1. Menetelmät, joiden mukaisesti lasketaan muista kuin verotustoimenpiteistä johtuvat energiansäästöt 7, 7 a ja, 7 b artiklan sekä 20 artiklan 6 kohdan soveltamiseksi.

Velvoitetut, osallistuvat tai toimeksi saaneet osapuolet taikka täytäntöönpanevat viranomaiset voivat käyttää seuraavia menetelmiä energiansäästöjen laskemiseksi:

- a) oletetut säästöt, vastaavien kohteiden aiempien, riippumattomasti valvottujen energiaparrusten tulosten perusteella. Lähestymistavasta käytetään yleisnimitystä ”*ex-ante*” (ennakkoon);
- b) mitatut säästöt, jolloin toimenpiteen tai toimenpidepaketin toteuttamisella saatavat säästöt määritetään mittaamalla energian käytön todellinen vähentyminen, ottaen asianmukaisesti huomioon sellaiset kulutukseen mahdollisesti vaikuttavat tekijät kuin säästön lisäisyys, käyttöaste, tuotantotasot ja säätötila. Lähestymistavasta käytetään yleisnimitystä ”*ex-post*” (jälkikäteen);
- c) laskennalliset säästöt, jolloin käytetään teknisiä arvioita säästöistä. Tätä toimintatapaa voi käyttää ainoastaan, jos perusteltujen mittaustietojen saaminen tietyistä kohteesta on vaikeaa tai suhteettoman kallista, esimerkiksi jos vaihdetaan kompressori tai sähkömoottori, jolla on eri kWh-luokka kuin sillä, jonka säästöt on mitattu riippumattomasti, tai jos arviot toteutetaan kansallisesti vahvistettujen menetelmien ja viitearvojen pohjalta sellaisten pätevien tai akkreditoitujen asiantuntijoiden toimesta, jotka ovat riippumattomia asianomaisista velvoitetuista, osallistuvista tai toimeksi saaneista osapuolista;
- d) kyselyjen perusteella kartoitetut säästöt, jolloin määritetään kuluttajien reaktiot neuvontaan, tiedotuskampanjoihin, energiamerkintä- tai sertifiointijärjestelmiin taikka älykkäisiin mittausjärjestelmiin. Tätä toimintatapaa voi käyttää ainoastaan sellaisten säästöjen osalta, jotka ovat seurausta muutoksista kuluttajien käyttäytymisessä. Sitä ei saa käyttää, jos säästöt johtuvat fyysisten toimenpiteiden toteuttamisesta.

2. Määritettäessä energiatehokkuustoimenpidettä koskevia energiansäästöjä 7, 7 a ja 7 b artiklan sekä 20 artiklan 6 kohdan soveltamiseksi sovelletaankin seuraavia periaatteita:

- a) Säästöjen on osoitettava olevan lisäsäästöjä niihin nähden, jotka olisivat syntyneet joka tapauksessa ilman velvoitetuttujen, osallistuvien tai toimeksi saaneiden osapuolien tai täytäntöönpanevien viranomaisten toimia. Sen määrittämiseksi, mitä säästöjä voidaan pitää lisäsäästöinä, jäsenvaltioiden on otettava huomioon se, miten energian käyttö ja kysyntä kehittyisivät, jos

kyseistä politiikkatoimea ei olisi, ottaen huomioon ainakin seuraavat tekijät: energiankulutuksen suuntaukset, muutokset kuluttajien käyttäytymisessä, teknologian edistyminen ja muiden unionin tai kansallisella tasolla toteutettujen toimenpiteiden aiheuttamat muutokset.

- b) Unionin pakottavan lainsäädännön täytäntöönpanosta johtuvia säästöjä pidetään säästöinä, jotka olisivat syntyneet joka tapauksessa, eikä niitä sen vuoksi saa ilmoittaa säästöinä 7 artiklan 1 kohtaa sovellettaessa. Tästä vaatimuksesta poiketen olemassa olevien rakennusten peruskorjaukseen liittyvät säästöt voidaan ilmoittaa energiansäästöinä 7 artiklan 1 kohtaa sovellettaessa, edellyttäen että liitteessä olevan 3 kohdan h alakohdassa tarkoitettu olennaisuutta koskeva vaatimus täyttyy. Säästöt, jotka syntyvät uusien rakennusten osalta ennen direktiivin 2010/31/EU saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä vahvistettujen kansallisten vähimmäisvaatimusten täytäntöönpanosta, voidaan ilmoittaa energiansäästöinä 7 artiklan 1 kohdan a alakohdtaa sovellettaessa, edellyttäen että liitteessä olevan 3 kohdan h alakohdassa tarkoitettu vaikutuksellisuutta koskeva vaatimus täyttyy ja jäsenvaltiot ovat ilmoittaneet nämä säästöt kansallisissa energiatehokkuuden toimintasuunnitelmissaan 24 artiklan 2 kohdan mukaisesti.
- c) säästöiksi voidaan laskea ainoastaan ne osuudet säästöistä, jotka ylittävät seuraavat tasot:
- i) uusia henkilöautoja ja uusia kevyitä kuljetusajoneuvoja koskevat unionin päästönormit, jotka johtuvat asetusten (EY) N:o 443/2009 (*) ja asetuksen (EU) N:o 510/2011 (**) täytäntöönpanosta;
 - ii) unionin vaatimukset, jotka koskevat tiettyjen energiaan liittyvien tuotteiden poistamista markkinoilta direktiivin 2009/125/EY mukaisten täytäntöönpanotoimenpiteiden toteuttamisen johdosta.
- d) Sellainen politiikka sallitaan, jolla tähdätään tuotteiden, laitteiden, liikennejärjestelmien, ajoneuvojen ja polttoaineiden, rakennusten ja rakennuselementtien, prosessien tai markkinoiden energiatehokkuustason parantamiseen.
- e) Toimenpiteet, joilla edistetään pienimuotoisen uusiutuvan energian teknologian asentamista rakennuksiin tai rakennusten yhteyteen, voidaan ottaa huomioon 7 artiklan 1 kohdan mukaisten energiansäästövaatimusten täyttämiseksi, edellyttäen että toimista seuraa todennettavissa ja mitattavissa tai arvioitavissa olevia energiansäästöjä. Säästöjen laskennassa on noudatettava tämän liitteen vaatimuksia.
- f) Tehokkaampien tuotteiden ja ajoneuvojen käyttöönottoa vauhdittavan politiikan osalta voidaan ilmoittaa täysimääräiset säästöt, edellyttäen että osoitetaan, että tämä käyttöönotto tapahtuu ennen tuotteen tai ajoneuvon odotetun keskimääräisen käyttöiän päättymistä tai ennen kuin tuote tai ajoneuvo tavallisesti korvattaisiin ja että säästöt ilmoitetaan vain siihen asti, kun korvattavan tuotteen tai ajoneuvon odotettu keskimääräinen käyttöikä päättyy.
- g) Edistäessään energiatehokkuustoimenpiteiden käyttöönottoa jäsenvaltioiden on asian niin vaatiessa varmistettava, että tuotteiden, palvelujen ja toimenpiteiden käyttöönoton laatumormeista pidetään kiinni tai että tällaisia normeja otetaan käyttöön, jos niitä ei ole.
- h) Alueiden välisten sääolosuhteiden erojen huomioon ottamiseksi jäsenvaltiot voivat päättää mukauttaa säästöt tiettyyn vakioarvoon tai hyväksyä erilaisia energiansäästöjä alueiden välisten lämpötilavaihtelujen mukaisesti.
- i) Energiansäästöjen laskennassa on otettava huomioon toimenpiteiden elinkaari ja se, missä tahdissa säästöt pienenevät ajan mittaan. Laskelma tehdään laskemalla kullakin yksittäisellä toimella saavutettavat säästöt sen soveltamisen alkamispäivän ja tapauksen mukaan 31 päivän joulukuuta 2020 tai 31 päivän joulukuuta 2030 välisellä kaudella. Vaihtoehtoisesti jäsenvaltiot voivat valita toisen menetelmän, jolla arvioidaan päästävän vähintään samaan säästöjen kokonaismäärään. Käyttäessään muuta menetelmää jäsenvaltioiden on varmistettava, että tätä menetelmää käyttäen laskettu energiansäästöjen kokonaismäärä ei ylitä sitä energiansäästöjen määrää, joka olisi saatu tulokseksi laskemalla yhteen kullakin yksittäisellä toimella saavutettavat säästöt soveltamisen alkamispäivän ja tapauksen mukaan 31 päivän joulukuuta 2020 tai 31 päivän joulukuuta 2030 välisellä kaudella. Jäsenvaltioiden on kuvailtava yksityiskohtaisesti asetuksen (EU) 2018/1999 mukaisissa yhdenmetyissä kansallisissa energia- ja ilmastosuunnitelmissaan, mitä muita menetelmiä ne ovat käyttäneet ja mihin toimiin on ryhdytty sen varmistamiseksi, että tätä laskentaa koskevaa sitovaa vaatimusta noudatetaan.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että seuraavat 7 b artiklan ja 20 artiklan 6 kohdan nojalla toteutettuja politiikkatoimia koskevat vaatimukset täyttyvät:
- a) politiikkatoimilla ja yksittäisillä toimilla saadaan aikaan todennettavia energiansäästöjä loppukäytössä;

- b) tapauksen mukaan kunkin osallistuvan osapuolen, toimeksi saaneen osapuolen tai täytäntöönpanevan viranomaisen vastuu on määritelty selvästi;
 - c) energiansäästöt, jotka saavutetaan tai on määrä saavuttaa, on määritelty avoimesti;
 - d) vaadittujen tai politiikkatoimella saavutettavien energiansäästöjen määrä on ilmaistu joko loppuenergian tai primäärienergian kulutuksena liitteessä IV säädetyjä muuntokertoimia käyttäen;
 - e) toimeksi saaneiden osapuolten, osallistuvien osapuolten ja täytäntöönpanevien viranomaisten saavuttamista energiansäästöistä laaditaan vuotuinen raportti, joka asetetaan julkisesti saataville, sekä tiedot energiansäästöjen vuotuisista suuntauksista;
 - f) tuloksia seurataan ja aiheellisia toimenpiteitä toteutetaan, jos edistyminen ei ole tyydyttävää;
 - g) yksittäisellä toimella saavutettuja energiasäästöjä ei saa ilmoittaa useampi kuin yksi osapuoli;
 - h) osoitetaan, että osallistuvan tai toimeksi saaneen osapuolen taikka täytäntöönpanevan viranomaisen toiminta on vaikuttanut konkreettisesti ilmoitettujen säästöjen syntyyn.
4. Määritettäessä 7 b artiklan nojalla käyttöön otetuilla verotukseen liittyvillä politiikkatoimilla saavutettuja energiansäästöjä on sovellettava seuraavia periaatteita:
- a) huomioon otetaan vain sellaisilla verotustoimenpiteillä saavutetut energiansäästöt, jotka ylittävät neuvoston direktiivissä 2003/96/EY (***) tai neuvoston direktiivissä 2006/112/EY (****) vaaditut polttoaineverojen vähimmäistasot;
 - b) (energia)verotustoimenpiteiden vaikutuksen laskemiseen käytettyjen hintajoustojen on edustettava energian kysynnän reagoivuutta hinnan muutoksiin, ja ne on arvioitava tuoreiden ja edustavien virallisten tietolähteiden perusteella;
 - c) energiansäästöt, jotka saavutetaan asiaan liittyvillä veropoliittisilla välineillä, mukaan lukien verokannustimet tai maksut rahastoon, on laskettava erikseen.
5. Menetelmän ilmoittaminen
- Jäsenvaltioiden on ilmoitettava asetuksen (EU) 2018/1999 mukaisesti komissiolle ehdottamansa yksityiskohtainen menetelmä, jota ne aikovat soveltaa 7 a ja 7 b artiklassa ja 20 artiklan 6 kohdassa tarkoitettujen energiatehokkuusvelvoitejärjestelmien ja vaihtoehtoisten toimenpiteiden toimintaan. Verotusta lukuun ottamatta ilmoituksessa on selvitettävä yksityiskohtaisesti
- a) 7 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdan nojalla vaaditun energiansäästön taso tai odotetut säästöt koko 1 päivän tammikuuta 2021 ja 31 päivän joulukuuta 2030 väliseltä ajalta;
 - b) velvoitetut, osallistuvat tai toimeksi saaneet osapuolet tai täytäntöönpanevat viranomaiset;
 - c) kohdealat;
 - d) politiikkatoimet ja yksittäiset toimet, mukaan luettuna energiasäästöjen odotettu kumulatiivinen kokonaismäärä kutakin toimea kohti;
 - e) velvoitekauden kesto energiatehokkuusvelvoitejärjestelmän osalta;
 - f) politiikkatoimeen liittyvät toimet;
 - g) laskentamenetelmä, myös se, miten lisäisyys ja vaikutuksellisuus määritetään ja mitä menetelmiä ja viitearvoja käytetään oletettuja tai laskennallisia säästöjä varten;
 - h) toimenpiteiden elinikä ja eliniän laskentatapa tai se, mihin se perustuu;
 - i) jäsenvaltion sisäisten sääolosuhteiden erojen käsittelytapa;
 - j) 7 a ja 7 b artiklan nojalla toteutettuja toimenpiteitä koskevat seuranta- ja todentamisjärjestelmät ja se, miten niiden riippumattomuus velvoitetuista, osallistuvista tai toimeksi saaneista osapuolista varmistetaan;
 - k) verojen osalta:
 - i) kohdealat ja veronmaksajaryhmä;
 - ii) täytäntöönpaneva viranomainen;

- iii) odotetut säästöt;
- iv) verotoimenpiteen kesto; ja
- v) laskentamenetelmä, myös käytetyt hintajoustopot ja miten ne on määritetty.

- (*) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 443/2009, annettu 23 päivänä huhtikuuta 2009, päästönormien asettamisesta uusille henkilöautoille osana yhteisön kokonaisvaltaista lähestymistapaa kevyiden hyötyajoneuvojen hiilidioksidipäästöjen vähentämiseksi (EUVL L 140, 5.6.2009, s. 1).
- (**) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 510/2011, annettu 11 päivänä toukokuuta 2011, päästönormien asettamisesta uusille kevyille kuljetusajoneuvoille osana unionin kokonaisvaltaista lähestymistapaa kevyiden hyötyajoneuvojen hiilidioksidipäästöjen vähentämiseksi (EUVL L 145, 31.5.2011, s. 1).
- (***) Neuvoston direktiivi 2003/96/EY, annettu 27 päivänä lokakuuta 2003, energiatuotteiden ja sähkön verotusta koskevan yhteisön kehyksen uudistamisesta (EUVL L 283, 31.10.2003, s. 51).
- (****) Neuvoston direktiivi 2006/112/EY, annettu 28 päivänä marraskuuta 2006, yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä (EUVL L 347, 11.12.2006, s. 1)."

3) Korvataan liitteen VII otsikko seuraavasti:

"Sähkön ja kaasun todelliseen kulutukseen perustuvaa laskutusta ja laskutustietoja koskevat vähimmäisvaatimukset"

4) Lisätään liite seuraavasti:

"LIITE VII a

Lämmityksen, jäähdytyksen ja lämpimän käyttöveden laskutus- ja kulutustietoja koskevat vähimmäisvaatimukset

1. Todelliseen kulutukseen tai lämmityskustannusten jakolaitteiden lukemiin perustuva laskutus

Jotta loppukäyttäjät voivat säännellä omaa energiankulutustaan, laskutuksen on tapahduttava todellisen kulutuksen tai lämmityskustannusten jakolaitteiden lukemien perusteella vähintään kerran vuodessa.

2. Laskutus- tai kulutustietojen vähimmäistiheys

Jos etäluettavat mittarit tai lämmityskustannusten jakolaitteet on asennettu, todelliseen kulutukseen tai lämmityskustannusten jakolaitteiden lukemiin perustuvat laskutus- tai kulutustiedot on 25 päivästä lokakuuta 2020 lähtien toimitettava loppukäyttäjille vähintään neljännesvuosittain pyynnöstä tai jos loppuasiakkaat ovat valinneet sähköisen laskutuksen, taikka muutoin kaksi kertaa vuodessa.

Jos etäluettavat mittarit tai lämmityskustannusten jakolaitteet on asennettu, todelliseen kulutukseen tai lämmityskustannusten jakolaitteiden lukemiin perustuvat laskutus- tai kulutustiedot on 1 päivästä tammikuuta 2022 lähtien toimitettava loppukäyttäjille vähintään kuukausittain. Ne voidaan myös asettaa saataville internetin kautta ja päivittää niin usein kuin käytettävät mittauslaitteet ja järjestelmät sen mahdollistavat. Lämmitys ja jäähdytys voidaan vapauttaa tästä vaatimuksesta lämmitys-/jäähdytyskausien ulkopuolella.

3. Laskuun sisältyvät vähimmäistiedot

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että laskuissa tai niiden mukana asetetaan loppukäyttäjien saataville selkeällä ja ymmärrettävällä tavalla seuraavat todelliseen kulutukseen tai lämmityskustannusten jakolaitteiden lukemiin perustuvat tiedot:

- a) voimassa olevat energian tosiasialliset hinnat ja todellinen kulutus tai lämmityskustannusten kokonaismäärä ja lämmityskustannusten jakolaitteiden lukemat;
- b) tiedot käytetystä polttoainesekoituksesta sekä siihen liittyvistä vuotuisista kasvihuonekaasupäästöistä, mukaan luettuna loppukäyttäjille, jotka käyttävät kaukolämmitystä tai -jäähdytystä, ja kuvaus sovellettavista eri veroista, maksuista ja tariffeista. Jäsenvaltiot voivat rajoittaa kasvihuonekaasupäästöistä ilmoittamista koskevan vaatimuksen soveltamisalaa niin, että se koskee vain toimituksia sellaisista kaukolämpöjärjestelmistä, joiden nimellinen kokonaislämpöteho on yli 20 MW;

- c) loppukäyttäjän nykyisen energiankulutuksen ja edellisen vuoden saman kauden kulutuksen vertailu graafisessa muodossa, ilmaston mukaan korjattuina lämmityksen ja jäähdytyksen osalta;
- d) sellaisten kuluttajajärjestöjen, energiatoimistojen tai vastaavien elinten yhteystiedot, mukaan lukien internetsivustojen osoitteet, joilta voi saada tietoa saatavilla olevista energiatehokkuutta parantavista toimenpiteistä, vertailukelpoisista loppukäyttäjäprofileista ja energiaa käyttävien laitteiden objektiivisista teknisistä eritelmistä;
- e) tiedot jäsenvaltioissa sovellettavista asiaankuuluvista valitusmenettelyistä, oikeusasiamiehen palveluista tai vaihtoehtoisista riitojenratkaisumekanismeista;
- f) vertailut saman käyttäjäluokan keskimääräisen vakioidun tai vertailukohtana pidettävän loppukäyttäjän kanssa. Sähköisten laskujen tapauksessa tämä vertailu voidaan asettaa sen sijaan saataville verkossa ja merkittynä laskuihin.

Laskuissa, jotka eivät perustu todelliseen kulutukseen tai lämmityskustannusten jakolaitteen lukemiin, on oltava selkeä ja ymmärrettävä selvitys siitä, miten laskussa esitetty määrä on laskettu, ja ainakin d ja e alakohdassa tarkoitetut tiedot.”

5) Korvataan liitteessä IX olevan 1 osan neljännen kohdan g alakohta seuraavasti:

”g) Taloudellinen analyysi: vaikutusten inventointi

Taloudellisissa analyyseissä on otettava huomioon kaikki asiaankuuluvat taloudelliset vaikutukset.

Jäsenvaltiot voivat arvioida ja ottaa päätöksenteossa huomioon kustannukset ja energiansäästöt, jotka saadaan energiantoimitusten joustavuuden lisääntymisestä ja sähköverkkojen entistä optimaalisemmasta käytöstä analysoiduissa skenaarioissa, mukaan lukien infrastruktuuri-investointien vähentämisen ansiosta vältetyt kustannukset ja saavutetut säästöt.

Ensimmäisessä kohdassa tarkoitetut hyödyt ja säästöt sisältävät ainakin:

i) Hyödyt

- Tuotoksen arvo kuluttajalle (lämpö ja sähkö)
- Mahdollisuuksien mukaan ympäristö-, kasvihuonekaasupäästö- ja terveys- sekä turvallisuus-hyötyjen kaltaiset ulkoiset hyödyt
- Mahdollisuuksien mukaan työmarkkinavaikutukset, energiaturvallisuus ja kilpailukyky;

ii) Kustannukset

- Laitosten ja laitteiden pääomakustannukset
- Liitännäisten energiaverkkojen pääomakustannukset
- Muuttuvat ja kiinteät käyttökustannukset
- Energiakustannukset
- Mahdollisuuksien mukaan ympäristö-, terveys- ja turvallisuuskustannukset
- Mahdollisuuksien mukaan työmarkkinakustannukset, energiaturvallisuus ja kilpailukyky.”

6) Korvataan liitteen XII ensimmäisen kohdan a alakohta seuraavasti:

”a) laadittava ja julkaistava omat vakioidut sääntönsä niiden kustannusten kantamiselle ja jakamiselle, jotka aiheutuvat teknisistä muutoksista, kuten verkkoon liittymisestä, verkkojen vahvistamisesta ja uusien verkkojen käyttöönottamisesta, verkon toiminnan parantamisesta ja kantaverkkosääntöjen syrjimättömästä täytäntöönpanosta, jotka ovat tarpeen tehokkaasta yhteistuotannosta saatavan sähkön uusien tuottajien liittämiseksi verkkoon;”